

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 355

Το μυστικό της κατασκευής των

Ένας Αμερικανός, απ' τ' Ουάσι, κατόρθωσε να βρή το μυστικό των θρυλικών σπιδιών της Δαμασκού. Τα σπιδία αυτά, που φτιαχόντουσαν πρό πολλών αιώνων στην ομώνυμη πόλη της Συρίας, συνεισέφεραν πρό παντίν δυο ιδιότητες: Μπορούσαν να λυγίσουν τόσο ώστε η μύτη τους ν' ακουμπήσει στη λαβή τους, κι είχαν τόσο κοφτερή λεπίδα ώστε έφταναν τις τρίκες του μπράτσου. Έξωθεν ακόμα προκείμενα με μαγική δύναμη, που εξασφάλιζε πάντα τη νίκη στον κάτοχό τους. Οι βασιλιάδες πληρώναν ποσά μυριάδι για να τ' αποκτήσουν.

Όσον αφορά τη μέθοδο της κατασκευής τους, η παραδοσιακή λέει τα έξις περιεργότατα πράγματα: Ο κατασκευαστής τους πύρωνα ελάσματα ατσάλινα κι έβαζε να τα τραβήξουν βιάδια απ' τις δυο άκρες τους, ενώ συγχρόνως τα σφυροκοπούσε, για να γίνουν έτσι μακρείες και λεπτές ταινίες. Έπειτα λυγίζει τις ταινίες αυτές, τις συγκολλούσε μεταξύ τους και τις ξανατραβούσε. Με τον τρόπο αυτό, έφτιαχνε τελικά μια ατσάλινη λεπίδα από πολλά λεπτά ελάσματα ένυμνα. Την κατεργάζονταν ακόμα στη φωτιά. Αφού την ετοίμαζε, φόρτωνε ένα μαύρο σκλάβο με διάφορα εργαλεία και με κάρβουνο, ξεκινούσε μαζί του τα μεσάνυχτα απ' τη Δαμασκό και τραβούσε προς την ανατολή, στην Ερμύ.

Εκεί, έβαζε το σκλάβο να σκοτώσει διάφορα ζώα και να φτιάξει με το δέρμα τους ένα φουσέρο. Έπειτα, μια άλλη νύχτα, τα μεσάνυχτα ακριβώς, διατάζει ν' αναβεί φωτιά, με κάρβουνα φτιαγμένα από ώριμο είδος ξύλου. Έβαζε μέσα ο' αυτήν το σπιδί, με τη μύτη του προς την ανατολή. Ο σκλάβος φουσούσε τη φωτιά με το φουσέρο (ως ότου βρούμε τοιαύτα που), ως που κόνιευε δηλαδή να λιποθυμήσει απ' την κόπωση. Όταν η λεπίδα κοκκινίζει κι έπειτα το ίδιο χρώμα με τον ήλιο που άνατελλει, ο τεχνίτης την άρπάζει και τη βυθίζει στην καρδιά του σκλάβου, βαφτίζοντας έτσι το πυρμένο ατσάλι σε ζωντανό αιμά! Έπειτα την τραβούσε έξω και τη στριφογυρίζει πάνω απ' το κεφάλι του, προφέροντας συγχρόνως ένα έξορκισμο. Τέλος, έκοβε μ' αυτήν το κεφάλι του νεκρού σκλάβου. Έξέτασε έπειτα τη λεπίδα προσεκτικά. Αν δεν έβλεπε το παραμικρό σφάλμα κι αν την εύρισκε αρκετά εύλυγη, γυρίζει οπισθεντικά στη Δαμασκό, για να πουλήσει πανακριβά το έργο του σε κάποιον πλούσιο άρχοντα.

Ο Στιούαρτ Κάρν, ο Αμερικανός για τον οποίο μιλήσαμε στην αρχή, είχε βάλει στο μυαλό του απ' τα παιδικά του χρόνια να φτιάξει κι' αυτός ένα τέτοιο σπιδί. Πέρασαν όμως πολλά χρόνια, ως ότου μπορούσε ν' αρχίσει τις έρευνές του. Αφού έγινε διαδοχικά οδοντοίατρος και παραγωγολογός, απέκτησε τέλος ένα εργοστάσιο μηχανοργάνων. Κι' έτσι του δόθηκε πιά η ευκαιρία να πειραματισθεί με το ατσάλι.

Δεν είχε βέβαια στη διάθεσή του τό... μαύρο σκλάβο! Είχε όμως ένα μέταλλο πολύτιμο για τη μεταλλουργία: το «βανάδιον». Το άνακατεψε λοιπόν με σίδηρο και κάρβουνο, σε διάφορες αναλογίες, ως που έφτιαξε εύκαλα να φτιάξει λεπίδες εύλυγες όσο τις ήθελε, είτε κοφτερές σαν ξυράφι. Δεν κατάφερε όμως ακόμη να συνδυάσει και τις δυο αυτές ιδιότητες.

Η μελέτη του παλιού θρύλου τον έπεισε ότι η επιτυχία των τεχνιτών της Δαμασκού ωφείλεται σε διάφορα μικρά (τρύκ) κατά την κατασκευή και το βάψιμο της λεπίδας. Το σπιδί που ν.χ. του σκλάβου γινόταν για να βραδί το μέταλλο μέσα στο ανθρώπινο αίμα. Το ίδιο αποτέλεσμα όμως μπορούσε να φέρη το βάψιμο σε αλάμη με τη θερμοκρασία του ανθρώπινου σώματος. Το στριφογύρισμα του σπιδιού στον αέρα είχε σκοπό να κρυώσει σιγά-σιγά κι' η διάρκεια του εξορκισμού κανόνιζε τον απαιτούμενο χρόνο. Συγκρίνοντας το χρώμα της πυρμένης λεπίδας με τον ήλιο που ανέτελλε, ο τεχνίτης εύρισκε τότε είχε φτάσει στην κατάλληλη θερμοκρασία.

Ο Στιούαρτ Κάρν έφτιαξε έτσι πολλά σπιδία, ως ότου επιτυχία αυτό που ζητούσε. Επ' τέλος, έφτιαξε στο σκοπό του. Για ν' αποδείξει δε ότι είχε βρή το μυστικό κι' ότι το έργο του δεν ήταν αποτέλεσμα μιας τυχαίας συμπίπτωσης, κατασκεύασε ένα σπιδί που αποτελείται από πέντε ειδών ατσάλι.

Ένα τμήμα του σπιδιού αυτού είχε τόσο σκληρό, ώστε κόβει το νυαί σαν διαμάντι. Άλλο έχει κοψιό σαν ξυράφι. Τρίτο είναι σκληρό αλλά όχι ευθραύστο, και κόβει καρφιά χωρίς να σκουρύνει καθόλου. Άλλο μπορεί να διπλωθεί χωρίς να σκουρύνει καθόλου, έπειτα στην αρχική του θέσι. Το τελευταίο τμήμα λυγίζει εμπρός-πίσω οσοδήποτε φορές και το συνεχίζει χωρίς να σπάσει.

Η λαβή του σπιδιού αυτού δεν είναι φτιαγμένη από κόκκιλο ανθρώπινο μπράτσο, όπως της Δαμασκού. Άλλα η λαβή του έχει το μεγάλο πλεονέκτημα να είναι απρόσβλητη απ' τη σκουριά, ή οποία καταστρέφει λίγο-λίγο όλα τα παλιά και γνήσια δαμασκηνά σπιδία.

Το άσημένιο δαχτυλίδι

Προσεταιριάζει διήγημα

Είχε τελειώσει ο γάμος του Πιέρ Ζεβελέκ και της Ζάν Γκουζιόν. Ο γέρο-Γιάν Γκουζιόν έφυγε από την εκκλησία, κατασφυσμένος. Είχε βρή ωστόσο το δύσκιμα να μη δείξει πόσο υπέφερε...

Δεν τον ήθελε αυτό το γάμο. Κι' όμως η ανήλικη του, η Ζάν, είχε αφήσει τη βέλση του... αυτό, του Γιάν Γκουζιόν, που τον έτρεπε όλο το νησί για την κακία του... Ο γέρο-ναυτικός είχε περάσει τη ζωή του σε θάλασσες και άκαταστατες. Έπειτα είχε έρθει να εγκατασταθεί στο νησί, για ν' αναλάβει την κηδεμονία της αικλής ανήλικης του, που είχε μείνει πεντάρφανη.

Η Ζάν είχε κληρονομήσει μια καλή περιουσία, και πρό πάντων ένα ίχθυο-τροφέο, ένα είδος μεγάλης στέρνας, κλειστής, με χωρίσματα, που γέμιζε με το νερό της παλιρροίας και που φιλοξενούσε πολλές εκατοντάδες άστρακούς, καραβίδες και μεγάλα καθούρια. Τα θαλασσινά αυτά ακριβοπυλινόντουσαν στο Παρίσι και στις άλλες μεγάλες πόλεις. Ήταν μια επιχείρηση πολύ επικερδής. Ο Γιάν την είχε πάρει σ' αδιάκριτη του. Είχε δείξει εργατικότητα κι' εμπιστοσύνη στο νησί. Έλεγε τώρα στο ίχθυο-τροφέο μου, «οι βάρες μου, οι πελάτες μου»...

Η Ζανθί και μικροκαμωμένη Ζάν, που είχε γίνει στο μεταξύ ένας έγγυος όμορφος, μια μέρα δήλωσε ξαφνικά στο δείο της ότι σκέπτεται να παντρευτεί με τον Ζάν Ζεβελέκ, ένα παρ' απ' την αντίκρουση της. Ο γέρος έγινε έξω φρεσών κι' ανήχησε να δώσει τη συγκατάθεσή του...

— Τότε λοιπόν, είπε σταθερά η κοπέλα, θέλω να περάσω έξη μήνες ακόμα. Όταν κλείσω τα 21, θ' αποκτήσω την ελευθερία μου και την περιουσία μου.

— Την περιουσία σου; ούρλιασε ο Γιάν. Τι λές, καταραμένη! Η περιουσία είναι δική μου... γιατί έφαγα τη ζωή μου γι' αυτή! Γελάστηκε ο μορφογύς σου, αν νόμιζε ότι θα την βάλει στο χέρι!...

— Ατσόνο, παρ' όλες τις φωνές και τις φοβερές του, αναγκάστηκε απ' τέλος να υποταχθεί στην αλογιστή θέλησή της ανήλικης του και στη δύναμη του Νάμου. Περσέθηκε στον άντρα της Ζάν την περιουσία κι' έμεινε άπλος επιστάτης του ίχθυο-τροφέου, γιατί το νέο αντρόγυνο ήξερε ότι δεν θα έβρισκε καλύτερο, πιο εμπιστόν για τη δουλειά. Το γόνιτρό του χάθηκε, στο νησί. Εκείνοι που τον κορόιδευαν φανερά, κι' αυτός τα δέχονταν όλα με μια φαινομενική απάθεια, χαμηλώνοντας μόνο τα μάτια του, για να μην βλάνε κανείς τη φλόγα που άναβε στο βάθος του.

Πέρασαν πολλοί μήνες. Το αντρόγυνο έμεινε στο χωριό του Πιέρ. Κι' ο νέος έρχονταν κάθε τόσο στο νησί, για να φέρη κανονικά δαμασινά στο ίχθυο-τροφέο. Μέσα στην πελώρια στέρνα ζούσαν τώρα ως 6 χιλιάδες καραβίδες, άλλοι τόσο άστρακοι και 2 χιλιάδες καθούρια. Η δουλειά πήγαινε περίφημα.

Ένα απόγευμα, άργα, ο Γιάν είδε ναργεταί από πέρα η βάρκα του Πιέρ. — Ά, να νύχτωσε πιά! μουρμούρισε με πείσμα. Δεν έμεινε σκλάβος του, να κάθεται εδώ μέσα, θα κλειδώσω και θ' φύγω. Ας άνοιξη μόνος του, με τα κλειδιά του, κι' ας κινή, οτι θέλει...

Προστυχτικά, έκλεισε το σκέπασμα της στέρνας, στήριξε, κλειδώσε κι' απομακρύνθηκε. Σαφνικά, σταμάτησε. Τον είχε έρθει κάποια διαβολική ιδέα. Κι' άνοιξε γύρω του, βεβαιώθηκε ότι ήταν έρημη η ακρογιαλιά, και κρύφτηκε άναμεσα στους βράχους.

Είχε πιά σκοτεινιάσει, όταν άραξε η βάρκα και πήγε έξω ο μοναδικός επιστάτης της ο οποίος τράβηξε προς το ίχθυο-τροφέο. Ο Γιάν τον άκουσε να ξεκλειδώνει, ν' άνοιξη, να κατεβαίνει μέσα στη στέρνα. Έορψε τότε τις γροθιές του, τα μάτια του πέταξαν φωτιές. Έγινε να τσάκαρά του, πήγε σιγά-σιγά ως τη στέρνα, έσκυψε μέσα κι' άκουσε τον άνθρωπο στο διαμέρισμα των καθούριων, να διαλέγει τα καλύτερα για κάποια παραγγελία. Τράβηξε τότε σιγά-σιγά πάνω την κινητή σκαλίτσα, ξανάκλεισε άδρόμους και κλειδώσε απ' έξω.

Τώρα, όταν θ' άνέβαινε το νερό, ο Πιέρ ήταν χαμένος! Πριν ακόμα πνιγεί,

θα τον έβγαζαν τα καθούρια... Και κανείς δεν θα έρε τι έπαινε... Ο γέρος απομακρύνθηκε, τρίζοντας τα χέρια του με άγρια χαρά. Κάθισε πιά κάτω σ' ένα βράχο και περίμενε... Σε κάποια ώρα, του φάνηκε ότι άκουγε, μέσα στο σκοτάδι και στο δρόμο της θάλασσας, μια σπαρτακτική φωνή από το μέρος του ίχθυο-τροφέου.

Ανατρίχιασε κι' είδε με τη φαντασία του τη φρικτή πόλη που γινόταν μέσα στη στέρνα... Σκέφθηκε ξαφνικά ότι έπρεπε να εξαφανιστεί η βάρκα του Πιέρ. Τη ρυμούλκισε σ' ένα μακρινό μέρος της ακρογιαλιάς, όπου τα νερά ήταν πολύ βαθιά, κι' έκει τη φόρτωσε με βαρείες πέτρες, ξεβούλωσε την τρύπα του βυθού της και την άφισε να βουλιάξει.

Ατώρα θάχουν τελειώσει πιά όλα, έκει κάτω! — συλλογίστηκε. — Όποια και νάναι, η θάλασσα θάβριση να τραβήξει. Θ' άνοιξη τότε το μεγάλο κρουγιά, ν' άδειάσει, οτι έχει άπομεινει στο διαμέρισμα των καθούριων. Θα γίνουν έτσι και τα καθούρια... Άλλα δεν μπορεί να γίνη άλλοιώς! Καλύτερα να λώσω όλα μου τα μέτρα...

Και πήγε πραγματικά ν' άνοιξη ένα απ' τους κρουγούς, που χρησιμοποιεί ν' άδειάζουν κάθε τόσο τα διαμερίσματα της στέρνας και να καθαρίζονται απ' τις άκαθαρσίες που μαζεύονταν στο βάθος τους. Έπειτα γύρισε στο σπίτι του κι' έπεσε να κοιμηθεί.

Όταν άγνιψε, βγήκε για τις συνηθισμένες του δουλειές. Προς το μεσημέρι, καθώς ξαναγύριζε στο ίχθυο-τροφέο, είδε κόσμο μαζεμένο στην ακρογιαλιά. Ένας φαρμάς διηγείτο κάτι στους άλλους. Βλέποντας το Γιάν, του φώναζε:

— Έ, μπαρμπα-Γιάν! Έλα κοντά! Ο γέρος πλησίασε ανήσυχος. Ο φαρμάς είχε εμπρός του ένα πανέρι γεμάτο καθούρια.

— Μήπως έχει κομμάτι τρύπα ή στέρνα σου, Γιάν; ρώτησε ο φαρμάς. Κι' άραξε τι έπαισαν τα πανέριά μου, που τα είχα σπείνει εδώ κοντά! Όλο κλάψε θησαυρί! Άλλα...

Ο φαρμάς σταμάτησε λίγο, κι' έπειτα πρόσθεσε, ενώ όλοι έντριχίαζαν από φρίκη:

— Ένας μεγάλος καθούρας κρατούσε στις άγκυρές του αυτό εδώ! Δεν είχε μπόρσει να το φά, όπως το δάχτυλο που το φορούσε...

Κι' έδειξε ένα λεπτό δαχτυλίδι — μια βέρα από ασημί, κι' όχι από χρυσάφι, όπως είχε η συνηθεία του τόπου. Ο Γιάν χλώμισε σαν πεθαμένος. Τα μάτια του γούρλωσαν.

— Η βέρα της Ζάν!... τραύλισε.

Τη στιγμή εκείνη, έφτασε κοντά... ο Πιέρ Ζεβελέκ, ήσυχος και χαμογελαστός όπως πάντα, και ρώτησε να μάθω τι συνέβαινε. Ήταν λοιπόν ζωντανός;... Μα τότε... ποιος είχε φανγώ;... Ο θη ζωντανός μέσα στη στέρνα;... Ο Γιάν άρπαξε το ασημένιο δαχτυλίδι, το χώνισε ψηλά και ούρλιασε σαν τρελός:

— Καταραμένη!... Νά τι άπομεινε απ' τη γυναίκα σου, απ' τη Ζάν που μοιάλεψε! Την έδωσα να τη φάνε τα καθούρια, νομίζοντας ότι ήσουν έσύ, για να έκδικηθώ!

Ένα γέλιο κρουστάλλινο, που άκούστηκε πλάω του, τον έκαψε να μείνη άπολησμένος.

— Τι φρικτά παραμύθια είν' αυτά, θείε Γιάν! του είπε μια δροσερή φωνή. Πώς σου κατέβηκαν τόσα μυστήρια; έπαινε να χάσω τη βέρα μου μέσα στη στέρνα και να την βρή ένας καθούρας; Η Ζάν ήταν έκει, άλοζόνανη, δροσερή, γελαστή. Ο Γιάν έσκυψε το κεφάλι του. Είχε καταντήσει ένα κορμάκι, δεν καταλάβαινε πιά τίποτε. Όλοι γύρω του τον κορόιδευαν.

Όταν όμως η Ζάν έμεινε μόνη μαζί του, του μουρμούρισε:

— Είχε έρθει εγώ με τη βάρκα κι' όχι ο άνδρας μου. Έγώ ήμουν μέσα στη στέρνα. Και μπόρεσα να βγώ από το μικρό διπλόπορτο πουτάκι, που τότες εγάρσει άνοιξη. Κανείς δεν το έξερε, ούτε και θ' άπο πότε σε κανένα. Είσαι άδελφός του πατέρα μου. Η ιστορία αυτή φοβάει έμένα μόνο... Άν όμως επιχείρησες ποτέ ν' άγγιγες μια τρίχα του Πιέρ μου, αλλοίμονό σου! Μην το ξεχνάς!... ΖΑΡΖ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 70

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Υστερα από ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ

Γιά πότε κι' άλας πέρασε... Πλησιάζει να κλείση χρόνος από τότε που η υπόστα του εχθρού εκδιώχθηκε από το ελληνικό χώμα. Ένας χρόνος γαρ σκαβιά. Πέραν ακόμα ο άγκυλωτός έκούλιαζε άπάνω στον κορμό της Ακροπόλεως. Πέραν ακόμα ήταν όλα σωπλά για τσίκους ή φοβέρους και τα πλάκαμε ή σκαβιά. Σά νάχουν περάσει αιώνας από τότε. Παραμύθι μας φάνεται ό,τι ως χθες ακόμα άποτέλασε τη φρικτή πραγματικότητα. Λίγο ακόμα και θ' άρχιζον να τα λησμονούμε.

Νά κατι που δεν πρέπει να γίνη. Δεν επιτρέπεται ν' άφίσουμε τους εαυτούς μας να λησμονούν. Οι λαοί έχουν υποχρέωση να θυμούνται τις μαύρες ημέρες που έπέρασαν. Μόνο με την άνάμνηση των παθημάτων τους θα διατηρούν τόν πλούτο της πείρας τους και θάχουν μ' αυτή τη φρόνηση που τους είνε άπαραίτητη για να θεμελιώσουν ένα καλύτερο μέλλον.

Θέλετε να θυμηθούμε μαζί τώρα που κλείνουμε τον πρώτο χρόνο της ελευθερίας ζωής μας; Από πού ν' άρχίσουμε να θυμόμαστε; Ογκώδες το ήμερολόγιό με τις πυκνές σελίδες του μαρτυρίου μας. Μαρτύριο από τη μια άκρη της Ελλάδας ως την άλλην. Δεν έμεινε γωνία ελληνική που να μην έπληρωσε το βαρύνον φορό της σε μια ελληνική μοίρα. Σε στερηές και θάλασσες άπλώθηκε το άνελμπο δρόμο. Σε πόλεις και σε χωριά, στα κέντρα και στην ύπαιθρο, στους κάμπους και στα βουνά από παντού έπέρασε ο κατακτητής κι' από όπου έπέρασε άνοιξαν οι πηγές της όδυνος, ο θάνατος άπλωσε τα φτερά του, το αίμα έλάπιε το χώμα, η συμφορά έσκέπασε με τους μαύρους πέπλους της τη ζωή των ανθρώπων.

Τι να πρωτοθυμηθούμε; Την πρώτη μέρα της ελευθερίας, την αλημονήτη έκλεινη Κυριακή του Απριλίου, όταν το ραδιόφωνο μας άνήγγειλε ότι ο εχθρός βρισκεται στα κράπεδες της πρωτεύουσας κι' από στιγμή σε στιγμή θα γίνη κύριος του Γερου Βράχου.

Οι χθεσινόν νικητές της Άλδανίας κάτω από το πέλας του εικοσά. Ήταν ένα βροχερό πρωινό. Βροχή έπερε κι' από τα μάτια των Έλλήνων. Τα πρώτα τάνκς στην άσφαλο της πόλεως. Κι' ύστερα οι άλλεπαλλήλες διαταγές, οι άπειλές και το φάσμα της πείνας. Άλιγες έδωμάδες έπέρασαν και το πεινιό άρχισε ν' άνηχη στο άθηναϊκό πεζοδρόμιο.

— Πεινιά! Φωνή παναθηναϊκή. Άρχιταμε να πλουτίζουμε με νέες λέξεις το λεξικό

ΤΟ ΦΙΛΙ

Το φιλι είνε η σταγόνα που κάνει να ξεχειλίξη το γεμάτο ποτήρι της αγάπης.

Ρ. ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Ο γλυκύτερος καρπός του δένδρου του έρωτος είνε το φιλι.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓ'ΑΝΤ

Το φιλι είνε το βουλοκέρι του υιού της Αφροδίτης.

ΜΑΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Το φιλι είνε το πειστικώτερο επίχειρημα των γυναικών.

ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

Το φιλι είνε ο πληρεξούσιος της καρδιάς.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΦΛΕΡ

μας: Πελάγρια, άδεταιμύσεις, στέδματα. Δεν πρόφταναν να περισυλλέγουν τους νεκρούς τα άυτόκινητα του δήμου. Πυκνή πελατεία στους τόπους της αναστάσεως. Άπλωμένοι κι' άσθλωτοι ρίχνονταν σε κοινούς λάκκους. Παιδιά, γέροι, άρρώστοι... Έβριζε ο θάνατος. Τρίαντα δρόμα η μερίδα του φωμιού και περνούσαν δυο και τρεις και τέσσερις ημέρες χωρίς να γίνη διανομή.

Θαλιερες ούρες πεινασμένων έξω από τα συστάια. Με τα ντενεκάκια στο χέρι περίμεναν την κουτάλα να ριξη το βραστό νερό με τα λίγα όσπρια που έπείλθαν στην επιφάνειά του.

Και σά να μην ήταν άρκετη αυτή η συμφορά, άλλη χειρότερη απ' αυτήν άρχισε να ξεθεμελιών τον ελληνικό λαό: Η όμηρία, οι έκτελέσεις, οι καταστροφές χωριών, οι όμαδικοί φόννοι, οι σφαγές γυναικοπαίδων, τα βασανιστήρια της όδου Μερλιν, ο Άδης του Χαϊδάρου, οι άποστολές στη Γερμανία, όλος ο κύκλος της κολάσεως.

Πού έρχονταν τα μπλόκα; Κωδικοκρούσεις πριν ακόμα άνατελλεί ο ήλιος για να συγκεντρωθούν οι μελλοθάνατοι στο σημείο που όριζεν ο δήμος. Σπαράγμος ψυχής. Οι μάνες φιλούσαν στα παιδιά τους, οι γυναίκες έσπασαν στο λαιμό των συζύγων τους, οι άρρωστοι σέρνονταν στον τόπο του μαρτυρίου, όπου φρικτή, άπόδρασμα του Άχέροντα, περιόρασαν η μάσκα για να υποδείξη στους θεοδούσε κατάλληλους να ποζάρουν αντίκρου στο πολυθόλο. Έστασαν αίσια ανθρώπινα τα άυτόκινητα που μετέφεραν στίβαγμένα στα νεκροταφεία τα σφάγια.

Η έπαρξη εν τώ μεταξύ μας έστειλε τα τραγικά της μηνύματα. Πόλεις όλοκληρες που ίσοπεδώνονταν. Τα Καλάματα με τους χιλίους διακόσιους νεκρούς τους. Το Δίστομο με τη σφαγή και άπάντων ακόμα των γυναικοπαίδων του. Το Δοξάτο με τους έφτακόσιους κατόικους που έκλεισε ο Βούλαρος φρουραρχος στο σχολικό κτίριο, έβριζε περπατών και περδωσες στις φλόγες και κτίρια και κατοίκους...

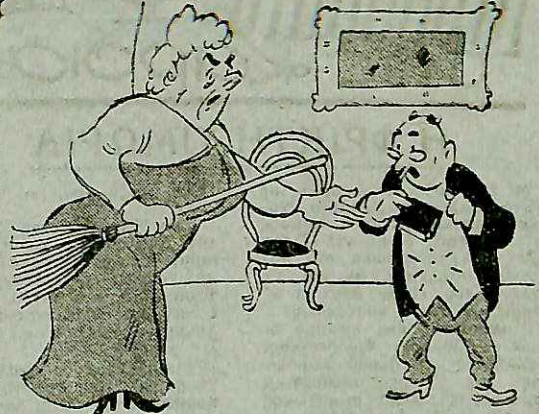
Στη μακρότατη ιστορία του τό έθνους ποτέ άλλοτε δεν ένώνρισε ένα τέτοιο Γολγοθά. Και κάποιο πρωί φθινόπωρο ο λυτρωμός. Σε φυγή ο εχθρός. Αναστάσεις ημέρας. Παραλήρημα στους δρόμους. Η γαλανόλευκη στην Ακρόπολη. Ο ήλιος μας χωρίς τον έλαια των σερρήνων. Η νίκη χέρι-χέρι με την ελευθερία.

Ένας χρόνος από τότε. Έλευθερία τώρα με μια ελευθερία βγαλμένη όπως πάντα, απ' τα κόκκαλα των Έλλήνων, τα λείπα, θυμόμαστε τις μαύρες ημέρες μας. Και όφείλομε να τις θυμόμαστε. Όχι για να καλλιεργούμε και να διακονούμε το μίσος εναντίον έκείνων που μας έσπασαν. Άλλα για να κάνουμε τη σύγκριση μεταξύ της μιας εποχής και της άλλης, να νοιώθουμε ως τα βάθη του είναι μας την αξία της ελευθερίας που τόσο ακριβά μας έσπασε, να μαθαίνουμε στα παιδιά μας τι σημαίνει δουλειά και όλοι μαζί, κάτω από τις πυγμές της σημαίας μας με τη συνείδηση ότι έχουμε έκπληρωσει τις υποχρεώσεις μας προς τη γη των πατέρων μας, ένωμένοι σε άδιάσπαστο μέτωπο, να κρατούμε με τα δόντια το όπρωτο άγαθό που έχει δοθή σε άνθρωπο: Την ελευθερία μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Πολυδρόνα από καουτσούκ

Κάποιος Άρτσιμπαλντ Φίλνελ, απ' τη Βόρειο Ιρλανδία, έφτιασε μια πολυδρόνα, που αποτελείται εξ όλοκληρου από καουτσούκ, δίχως κανένα έλαστο ή μετάλλιο σκελετό. Όταν τη φουσκώση κανείς με μια τρύπα, από μια ειδική βαλβίδα της, παίρνει το σχήμα κανονικής και άνετης πολυδρόνας. Όταν όμως δεν πρόκειται πιά να χρησιμοποιηθή, την εφουσκώνουν, τυλίγουν το καουτσούκ και το άποθηκεύουν σ' ένα μικρό χώρο.

ΑΣ ΟΨΕΤΑΙ Ο ΒΑΡΒΑΡΕΥΟΣ

«Αναγκαστική είσφορά»!

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Αδικος σημαιοστολισμός

Σε καλό μου! Τι μου ήρθε σάν γαμπρός να στολίσω (στύ);

Γιά ξενύχτι και γιά γλέντι έχω κέφι ώριμμένος κι' άσφαλώς σκοπό δεν έχω μέτ' το σπύτι να κλειστώ, αλλά πού να πάω έτσι όπως είμαι στολισμένος;

★

Θάθελα κι' εγώ να πάω σ' ένα κέντρο, φυσικά, και να με κυτπάν με ζήλεια όσοι άντρες θ' αμ βλάε (πουν).

μα τα «οικονομικά» δυστυχώς δεν επιτρέπουν! Έπομένως... έπομένως είμαι υποχρεωμένος μ' ένα τέτοιο σικ ντυμένους, μυρωδάτος ξυρισμένος και... σημαιοστολισμένος σ' ένα καφενέ ν' άράξω, να καθώσω σαθάρ με βιομηχανίου πόζα και το δύστυχο γκαρόνι τρέ ποζέ να διατάξω: — όρέ μου μία γκαζόρα και δέκα όκτώ νερά!

★

Άλλα σ' ένα καφενείο που πηγαίνουν μόνο λέτοιο — ο φτωχός ο κόσμος βράπειες καθάρι στα καφεναίγια και ντυθήκαμε με γουστό κι' είμαι στολισμένος έτσι, άσφαλώς θ' άποτελέσω τρομερή παραφωνία.

★

Πού να πάω; Τι να κάνω; Έχω κέφι γιά ξενυχτί κι' είν' ακόμα η ώρα όκτώ. Θα το πάρω επί πόνου κι' ίσως-ίσως θα πεθάνω αν τυχόν δεν πάω άπόψε κάπου να επιδεικτώ.

★

Άλλοι πούχουν παραδοκι δεν τους νοιάζει ούτε και τραδών στην «Αρζεντίνια», στού «Μοστρου» και (στο «Μιάμι»)

★

μα εγώ τ' όμολογώ πως ζήλευν κι' υποφέρω κι' απ' την πίκρα μου θα σκάσω

έπειδή με δερνουν φτώχειες κι' απ' τα κέντρα τ' ά- (νυτέρω)

δεν μπορώ, αγαπτοί μου, ούτ' απ' έξω να περάσω!

★

Ίσως θάτανε μια λύσι Το κορίτσι μου άπόψε να το πάρω άγκαζέ... Μ' αν τυχόν από το δρόμο κουρασθή και αν θελήρη να ρουφήξη μια μυρρίτσα μ' ένα σκετικό μεζέ; Πώ! πώ! τι ντροπή Χριστέ μου! Πώ! πώ! θεέ μου, (ρεζιλιάκι)

Βρέ, δεν είμαι στα καλά μου, θα τρελλάθηκα άσφα- (λός)

και δεν βλέπω πούχω ένα πεννιτάρι χαρτίλκι, παρά θέλω να το κάνω το ξενύχτι μου... όπλοσ!

★

Τι μου ήρθε του σκαμμένου σάν γαμπρός να στο- (λιστώ)

Δεν έσκόπενα βεβαίως μέτ' το σπύτι να κλειστώ, μα μπορώσ, δίχως άλλο, το παλμό μου το κουστόμυ όπως-όπως να το βάλω κι' ήσυχά να ξεκινήσω βαρετά κι' αγάλια-αγάλια να τραβήξω προς το Πάρκο και να πάω και... στρά! (γάλα)

★

Τώρα πέρασε κι' η ώρα. Πρέπει πιά να κοιμηθώ. Μα θάρω προτού νυθώ θάπρεπε τον έαυτο μου πούνε τόσο σικ ντυμένους λίγο να τόν καμαρώσω και καταγοητευμένος δέκα... μόνιτζες να τού δώσω!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΦΡΙΚΤΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

Μ' ένα πρόσωπο ωμόφορο, με λεπτά φάλα κούρασμένα χαρακτηριστικά γλεντζέ, κομψός και κοκκίνος, ο κ. ντέ Τίερς είχε γίνει το είδωλο των παρισυνών σαλονιών, αν και τα μαλλιά του είχαν άρχισει ν' ασημένιζαν στους κροτάφους.

Διαθέτοντας ένα λαμπρό δωμαίο — Αδελφός, Φρειδερίκος, μαρκήσιος ντέ Λωντίν και κόμης ντέ Τίερς — εξαιρετικά μορφωμένος, αλλά παμπώχως σαν τον 'Ιώβ, είχε ζητήσει πόρους ζωής στην πολιτική. Τις περισσότερες φορές η πολιτική τρώει περιουσίες, μά ο πεποιθήσεις του κ. ντέ Τίερς για τη ζωή δεν ήταν και τόσο ανενεργές. Έννοοσε να εξαγκασίσει με κάθε τρόπο το ξεχωρισμένο απ' τη φτώχεια δικό του και γι' αυτό, μόλις τα κατάφερε να γίνει βουλευτής, έριξε διψασμένες ματιές, παντού, όπου φάνταζε καμιά πολυφωφλη νύφη, για να καλυτερέψει το πολιτικό του στάδιο με τα χρήματα μιας μεγάλης προίκας.

Ένα βράδυ, ενώ ο κ. ντέ Τίερς καθόταν σκεπτικός σε μια γωνιά της λέσχης του πολιτικού του κόμματος, τον πλησίασε ένας σερίφτης και του είπε πως κάποια κυρία στον αντίπαλο έπεμπε να τον δει.

Μόλις ο κόμης αντίκρισε την εν λόγω κυρία, γλώτισσε, κούταξε άησυχος γύρω του και πλησιάζοντας την βασίλισσα της είπε χαμηλόφωνα:

— Έσύ, Μαντελέν, εδω;...
— Υστερα από τόσα χρόνια!...
Τό ωραίο πρόσωπο της νέας, άκομη, γυναικιά δεν φαίνονταν να δείχνει καμιά παρηχ. Αιτιθέτως έμενε ψυχρή και γαλήνη και το βλέμμα της περιεργαζόταν τον κόμητα με μια ανινγκτική έκφραση. — Υστερα από μερικές στιγμές σιωπής η Μαντελέν ψιθύρισε:

— Έχω ένα άμιαζι κάτω...

— Έλα μαζί μου, κ' εκεί τά λέμε.

Σάν υπνωτισμένος ο κόμης την ακολούθησε χωρίς αντίρρηση. Ένώ άρνοκατέβαιναν την σκάλα της λέσχης, στο ταραγμένο μυαλό του κόμης ξεαναγύρισε ολοζώντανο το κηλιδωμένο από έρωτικά σκάνδαλα παρελθόν του.

Θυμήθηκε πόσο άνδρα είχε φερθή στην όρσάνη και άπροσάτευτη αυτή νέα, εδω και λίγα χρόνια. Με πόση έμπιστοσύνη βασίστηκε τότε η καμνήν στους όρκους και τις ύποσχέσεις του, άφωδ πρώτα, πάνω στην παραφορά μιας τρελλής άγάπης, του χάρισε το σώμα της όπως του είχε χάρισει την καρδιά της.

Κι' αυτός; Τι έκανε αυτός;... Της φέρθηκε με την ίδια προστυχιά και άναστροφία, με την οποία είχε φερθή και σε τόσες άλλες. Της συνέτριψε την καρδιά, της κατέστρεψε την ζωή, έγκαταλείποντάς την άσπλαχνα.

— Ένώ το άμιαζι έτρεχε πάνω στην άσφαλτο, η φωνή της Μαντελέν άντήχησε άνδραφρα ειρωνική:

— Θάλεγε κανείς πώς σου προξενά τρώοι!

— Καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ο κόμης. Αντιθέτως είμαι γοητευμένος που σε ξαναβλέπω. Πόσο άλλαξες, Μαντελέν... Πόσο πιο θελκτική έγινες.

— Αφσέ τα αυτά, κύριε κόμη! τον δέικομε η Μαντελέν. Δεν ήρθα εδω για αίσθηματολογίες. Τό παρελθόν τόπνιξε με τα ίδια σου τα χέρια και οι πεθαμένοι δεν σηκώνονται απ' τον τάφο τους. Μάθε όμως πώς δεν ήρθα εδω για το χατήρι σου, αλλά προς χάριν μιας οικογενείας στην όποια χρωστώ πολλά. Είνε μια πολύ καλή οικογένεια και πάμπλουτη, μά έχει μια άδυναμία. Θέλει να παντρήσει την μονάκριδη θη βετή κόρη της μ' ένα γαμ-

πρό, φταγό έστω, αλλά άριστοκράτη και με τίτλους. Οι γονείς της μου άνέθεσαν την σχετική φροντίδα. Ψάχνω μάλιστα τώρα έπιμονα, κ' άνακάλυψα πολλούς. Κάνεις τους όμους δεν δέχτηκε να πουλήθω. Τότε σκέφθηκα έσένα και θυμήθηκα πως πήγαίνες πάντα για προίκα!

— Τρελλάθηκες, Μαντελέν; ούρλιαξε ο κόμης σαν να είχε δεχθή κατόλιστρα μια τσουχτερή καιτοιτιά.

Ψυχρή και ανινγκτική η Μαντελέν έξακολούθησε:

— Ξέρω πώς άνέθεσες σε πολλούς την φροντίδα να σου βρούν μια πολυφωφλη νύφη γι' αυτό ήρθα. Σκέψου πώς η κοπέλλα αυτή παίρνει προίκα δεκά έκατομμύρια φράγκα και είναι η μόνη κληρονόμος διπλάσιος περιουσίας, μόλις κλείσουν τα μάτια τους οι θετοί γονείς της. Σκέψου κ' αύριο μου λέε.

Τό άμιαζι σταμάτησε. 'Ο κόμης πήδησε έξω, κ' αυτό έρεκίνησε και πάλι, άφήνοντας τον κόμητα στο πεζοδόριο άναστατωμένο, θαμπαμένο απ' την άσπαστηρή άγλη τάσων έκατομμυρίων.

Πέρασαν από τότε τρεις μήνες. Ένα πρωί, ο κόμης άφωδ φίλησε την νεαρή και άρσά σαν κουκλίτσα, σύζυγό του, έτοιμαζόταν να έγκαταλείψη το πολυτελέστατο μέγαρό του για να πάη στη Βουλή, όταν έξαφνα ο καμαριέρης του τον ειδοποίησε πως κάποια κυρία ζητούσε να τον δει. Πήγε στο γραφείο του και βρήκε μπροστά στην Μαντελέν που τον κούταξε άγρια, μοχθηρά:

— Λοιπόν, κόμη; τον ρώτησε με ειρωνεία, έμαθα πώς γυρίσες προχθές απ' το τριήμερο ταξίδι του μέλιτος και ήρθα να σε ιδω. Άλλωστε έχω και ύποχρέωση να παρακολουθή την ευτυχία σου, άφωδ εγώ είμαι η προξενήτρα του ευτυχισμένου, γάμου σου.

— Σ' ευχαριστώ και σ' ευγνωμονώ για όλα, Μαντελέν! τρούλιε ο κόμης, φοδισμένος κάπως απ' την διαβολική έκφραση των ματιών της Μαντελέν.

— Ζής τώρα, σαν βασιλός του χρήματος, συνέχισε η Μαντελέν. 'Η προίκα σε σηκώνει πανύψηλα.

— Είνε αλήθεια πως παντρεύτηκα για τα χρήματα, ψιθύρισε ο κόμης. Είχα όμως και την σπάνια τύχη, την όποια χρωστώ άποκλειστικά σε σενα, να πάρω για σύζυγο μια νέα και σπάνια γυναικιά, σεμνή και ώμορφη σαν...

— Σάν και σενα, κόμη, άφωδ είνε κ ό ρ η σ ο ο υ ούρλιαξε σαν σατανάς η Μαντελέν και κραίνωσε με τό φλογερό βλέμμα της τον άνανδο και καταχλωμό κόμητα.

Ζαλιμένος απ' το φρικτό χτύπημα ο κόμης έξακολούθησε να την κούταζε με μάτια θρηνώοντα σαν να του είχε σαλέψει το λογικό.

— Ναί!... είνε κόρη σου η Άννα! έξακολούθησε να φωνάζει η Μαντελέν. Σ' έκδικήθηκε επί τέλους, πρόστυχο σκυλίκι!... 'Η Άννα υιοθετήθηκε απ' τους Μπουλανζέ μά είνε κόρη της Λουίζας Κρατιέ, της άμοιρης εκείνης μοδίστρας της όποια κατέστρεψε σαν κ' έμένα και την έκανε μητέρα της Άννας και την έγκατέλειψε κατόπιν άνανδρα, βυθίζοντάς την στο σπαραγμό και την ντροπή που όδηγούν στην άποκτονία. Νά τό πιστοποιητικό της γεννήσεως της κόρης σου, να και τό άλλο, της υιοθετήσεώς της απ' τους Μπουλανζέ.

Ένα μόνον άνελπιστης φράξης βγήκε απ' τα στήθη του κόμης. Τρελλός απ' την άπελπισία του ο ντέ Τίερς άνείχε ένα συρτάρι, άρραξε ένα περίστροφο που βρισκόταν μέσα σ' αυτό και τίναξε τά μυαλά του στον άέρα!

Οι άόρατες άκτίνες

Η χρησιμοποίησίς των στον πόλεμο

Οι «υπερύφρες» άκτίνες, που λέγονται αλλοιώς και «θερμαντικές», έχουν την ιδιότητα να είνε έντελώς άόρατες στο μάτι, αλλά μπορούν να φωτογραφηθούν με ειδικά φίλμ. Υπάρχουν στο συνθιγμένο ήλιακό φως, μαζί με τις άρατες φωτεινές άκτίνες, παράνοια άόρατες επίσης κ' από κάθε σώμα που θερμαίνεται πάνω απ' τους 400 βαθμούς. Έτσι, μπορούμε π.χ. να φωτογραφίσουμε στο σκοτάδι ένα ηλεκτρικό σίδερο, χωρίς να τό βλέπουμε καθόλου γιατί εκπέμπει υπερύφρες άκτίνες όταν ζεσταθί.

Πριν άκόμα απ' τον πόλεμο, οι άκτίνες αυτές χρησιμοποιώντουσαν πολύ για να παίρνονται καθάρες φωτογραφίες από μεγάλες αποστάσεις, χάρις στην ικανότητα τους να διαπερνούν την έλαφρεία ομίχλη — έκι όμως και τό πυκνά σύννεφα. Μ' αυτές, ανακαλύπτονται έπίσης καμουφλαρισμένοι στρατιωτικοί και ναυτικοί στόχοι, γιατί έχουν την ιδιότητα να μη «βλέπονται» μόνο τό επιφανειακό χρώμα, αλλά να ελκωρουν ως τη βάση του και να φανερώνουν την πραγματική φύση τους.

Ας υποθέσουμε π.χ. ότι βάφονται με τό ίδιο χρώμα ένα μετάλλιο κ' ένα εύλογο άντικείμενο. 'Η συνθημαμένη φωτογραφία τά παρουσιάζει έντελώς όμοια. Με τις υπερύφρες άκτίνες όμως, τόνα δείκνεται πιο σκούρο απ' τ' άλλο.

Τά αναγνωριστικά αεροπλάνα χρησιμοποιούν πολύ αυτή τη μέθοδο φωτογραφίσεως των πλοίων, γιατί τό νερό φαίνεται να παίρνει ένα πολύ σκούρο χρώμα, κ' έτσι όλα τ' άντικείμενα που υπάρχουν πάνω του ξεχωρίζουν χτυπητά. Όταν τά νερμάνικα πολεμικά («ζάρνκορστ» και «φναϊζένδου» ήταν άκόμα κρυμμένα στη Βρέστη, πριν να δράσουν στη Μάγχη, ήταν σκεπασμένα με δίχτυα και μεταμορφωμένα με ψεύτικες προσοχές για να μην αναγνωρίζονται. Αλλά οι φωτογραφίες με υπερύφρες άκτίνες αποκάλυψαν τό καμουφλάρισμά τους, με τις διαφορετικές άποχρώσεις που παρουσίαζαν.

Αν ένα σπiti έξοχικό, στη μέση ενός λειβάδιου, έχη τό σκεπτό τον βαμμένη πράσινη σαν τό χορτάρι, οι υπερύφρες άκτίνες φωτογραφίζουν τό χορτό με χρώμα άσπρο, κ' έτσι η στέγη ξεχωρίζει, σαν πιο σκούρα. 'Η διαφορά αυτή όφείλεται στη «χλωροφύλλη», που περιέχουν όλα τά φυτά και που φωτογραφίζεται πάντοτε άσπρη με τις υπερύφρες άκτίνες.

Στην περίπτωση άποκρύψεως κανονίων κάτω από κομμένα κλαδιά δέντρων, οι φωτογραφίες αυτές άποκαλύπτουν τό καμουφλάρισμα. Γιατί η χλωροφύλλη καταστρέφεται γρήγορα τό κομμένα κλαδιά, τά όποια συνεπώς παρουσιάζουν στη φωτογραφία μια διαφορετική άποχρωσι. Κι' η διαφορά αυτή γεννά άμέσως την ύπόνοια ότι κρύβεται κάτι εκεί από κάτω.

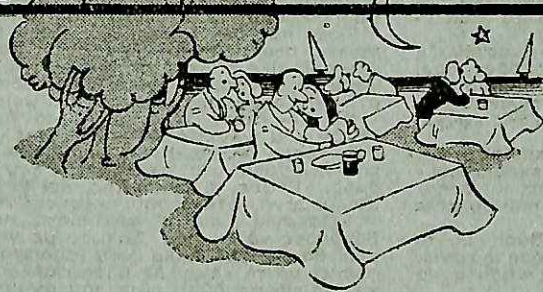
Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν προετοιμάζεται μια άπόβασις, είνε δυνατόν να έξακριωθεί από πριν αν τά δέντρα της παραλίας εκείνης έχουν φύλλα ή όχι, και συνεπώς αν θα προσφέρουν άρκετή κάλυψη στις άποδοτικές δυνάμεις.

Αεροπορικές φωτογραφίες ποταμών, ή λιμνών, όπου βλαστάνουν φυτά ύδροβια, που φτάνουν ως την επιφάνεια ή λίγο πιο κάτω απ' αυτήν, βοηθούν να εκτιμηθί με άρκετη προσέγγιση τό βάθος του νερού. Γιατί η πράσινη οπτική κοντά στην επιφάνεια ή έξω απ' αυτήν έχει χλωροφύλλη, κ' έπομένως φωτογραφίζεται άσπρη, ενώ αντίθέτως βγαίνουν σκούρα τά φυτά που βρίσκονται βαθύτερα, όπου δεν φτάνει τό ήλιακό φως κ' έπομένως δεν αναπτύσσεται χλωροφύλλη. Έπίσης σκούρο βγαίνει τό νερό. Κι' από τό συνδυασμό αυτών των άποχρώσεων, έστω μάτι έξοκνημένο μπορεί να υπολογισί πόσο βάθος έχει τό ποτάμι ή ή λίμνη.

Οι υπερύφρες άκτίνες έχουν τόσο μεγάλη διαπεννητική δύναμη, ώστε πολλές απ' τις συνθημαμένες φωτογραφικές μηχανές δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τό φωτογράφησι μ' αυτές, γιατί ελκωρουν απ' τα τοικωμάτά τους και καταστρέφουν τό φίλμ. 'Ορισμένες όμως έχουν την ικανότητα να τις άπορροφούν, να μην τις αφήνουν να περάσουν. Μιά απ' αυτές είναι η σκόνη του κάρβουνου. Γι' αυτό άκριβώς οι Γερμανοί δεν μπόρεσαν να φωτογραφίσουν με υπερύφρες άκτίνες τό Λονδίνο, που ή άτμόσφαιρά του είνε διαρκώς γεμάτη από κάρβονακόν.

ΝΤ. ΤΟΥΡΝΕΡ

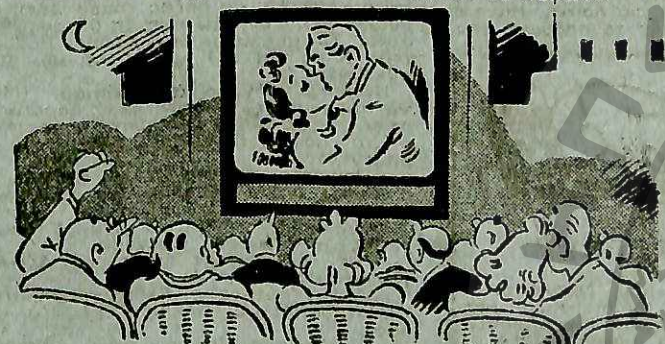
Αθηναϊνά Ξενύχτια

Τό ξενύχτι, δίχως άλλο, είν' έφεύρεσι σοφή, κάποια δασίς, να πούμε, μέσα στής ζωής τη λαύρα, κ' όσοι λένε ότι δήθεν προκαλεί καταστροφή λέν άπλως μία παλάσρα. Εύτυχώς οι Άθηναίοι είνε όλοι γνωστικοί και τη χαίρουνται τη νύχτα τη γλυκειά, τη μαγική που τούς κάνει να ξεχνάνε κάθε βάσανο και κόπο, μά τη χαίρεται ο καθένας με δικό του πάντα τρόπο.

Άλλος — λόγω φρονιμάτων πλήρης πάθους και κακίας — ξενυχτά στο καφενείο τό μικρό της συνοικίας, πίνει μια λεμονάδα — κ' άνευ άλλων προσκομμάτων βρίζει όλους όσους έχουν κυβερνήσει την Έλλάδα και τούς άρχηγούς κομμάτων! 'Η συζήτηση φουντώνει και συχνά σιγά-σιγά καταλήγει σε καυγά, κ' ο φανατικός ξενυχτής με άπόγνωσι μεγάλη πάει να τό κόψη δίπλα με... σπασμένο τό κεφάλι!

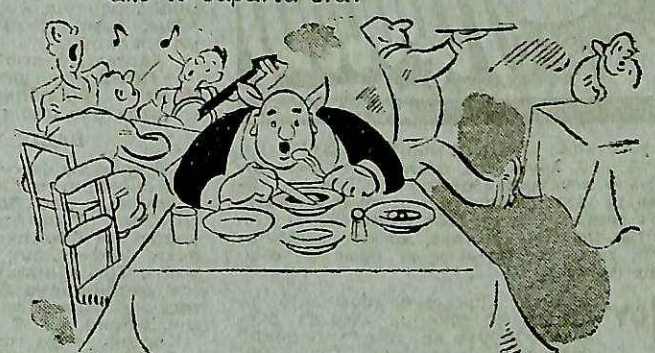

Άλλος πάλι προτιμά να περάση τη βραδιά του ήσυχα στο σινεμά και κυττάζοντας εκείνα που συμβαίνουν στην όθονη να θαυμάζει τους «άστέρους» και να χάσκει σαν κοιδών! 'Υπερπλήρες κάθε βράδυ είνε κάθε σινεμά. Πάει σύσωμ' η φαμίλια — τά παιδιά με τη μαμά — και τό παίρνει επί πόνου και θρηνεί κ' άναστενάζει όταν, φέρο' είπείν, ή Γκάμπρι κλαίει με «μοιραίο» νάζι. Πάντα ο κινηματογράφος τον κοσμάκη γοητεύει και με τό βαθύ του σκότος κάθε φλέρι τό προστατεύει, κ' έτσι όλα τά ζευγάρια την περνάν ζωή και κόττα μέχρι τη μοιραία ώρα που... θ' άνάβουνε τά φώτα!

Κάποιος άλλος που τ' άρέσουν τά καλά φαγιά έν γένει κατ' ευθείαν στο «Καλύβι του Γεράσιμου» πηγαίνει, στρώνεται σ' ένα τραπέζι — και, χωρίς ένδοιασμό, — ενώ άλλοι τραγουδάνε κ' ή όρχήστρα σιγοπαίζει — αυτός τρώει τό σκασμό!

Τρώει, τρώει κ' όλο τρώει, τρώει καταπληκτικά, με κουτάλια, με πηρούνια και με κάθε άλλο μέσο, τρώει δηλαδή να πούμε όπως φάγαν ξαφνικά οι λαμπροί μας πλουτοκράτες τον... Κυριάκο Βαρβα- (ρέσο!

Δέν κυττάζει τίποτ' άλλο, βλέπει μόνο την κουζίνα και σε όσους τον ρωτάνε άπαντάει ξεκομμένα πως τού έμεινε ή πείνα από τό σάραντα ένα!

Ένας τέταρτος που έχει πάντα κέφι τρομερό παίρνει συντροφιά τό Λάκη, τη Μιμίκα και τη Ντίνα, σ' ένα καμπαρέ πηγαίνει — φέρ' είπείν στην «Αρζεντίνα» — και τό ρίχνει στο χορό. Τρώει κάτι, πίνει κάτι και τη ντάμα του άρπάζει την κομψή και ντελικάτη, τού σουγκ μαζί της κάνει καταπληκτικές φιγούρες, που τούς βλέπεις και νομίζεις πως τούς έπιασαν φα- (γούρες!

Άλλος πάλι απ' τό σπιτι μια σταλιά δεν ξεμυτάει κ' όπως τον καιρό εκείνο τον καλό και τον παλιό στην αλήτη του ξενυχταί. Στήνοντας με τούς γειτόνους φοβερό κουτσομπολιό. — Ο Σταμάτης ο κουρέας την παράτησε τη Ρίτσα. — Της μπακάλαϊνας ή κόρη έχει βγή στην τρυφερίτσα.

— Η Τασία ή μοδίστρα θα γεννήση τον 'Οχτώδρη. — Η Κική — να τό θυμάσαι — απ' αυτά τά τζιπ θα τόδρη! Κι' έτσι πάντα, κάθε βράδυ, τόσος κόσμος και ντουινιάς — στά θεάματα, στά νταναιγκ, στις αόλες της γειτονιάς — ξενυχταί, όπως πρώτα, με χαρά πραγματική και τη χαίρεται τη νύχτα τη γλυκειά και μαγική... γ. γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κάτω ή Ουβνρα!

Έκ νέου, παμφιλτότατοι, την Ουβνραν θα την ψέξω και θα της ελπω άστέρερα κ' ουκί απ' έξω-απ' έξω να άφθάνω μ' ένοχλεί διότι καταφέρνει. Λόγω κακής τρομώρας και καταπληκτικής φρεσνιάς καμιάς απ' τις άμερικνές σαφές άπεφασιστά τά ήλυκα έμε να με κουργισπ. Τούτέστιν ξεπεράσαστε κατά πολύ τά όρια έσώρρουκα καθώς κ' επανωφόρια, ύφασματα πολυτελή κ' από τά πλέον σπάνια. 'Ο! Ουβνρα παλαδόεσσα, τάς πράξεις σου τάς ψέγω και μετ' άνανακτίσεως, ούτιδανή, σοι λένω πως δεν θα λάβης πώποτε κακοτύργος, άμνηστίαν καθ' ότι μοι επήρερες ζημίαν τεραστίαν! Πώς τόλμησες κ' έδολάφασα τό σεσνι- (φρόντα μου, πώς τόσον άγνοήσασα τον Δόν-Ζουάν και ούτω πώς τά θηλυκά που έρχονται (κονά μου λόγν δικού σου σφάλματος ώσιν ένδε- (δυμένα; Γυμνάς τάς θέλω τάς γυνάς πακέιες τε και άκαμινός, διότι κεκοπίατα και πλέον δεν μπορώ, ένδυματα κ' έσώρρουκα γυναιών ν' ά- (φαιρά, τουθ' όπερ — τοθτο τό θηλυ με δών- (μου τό σέδας — τάς προτιμώ με την στολήν της προμη- (τρόος μιας Εύας, ήν πρακτικώδη θεωρώ και με τό πάρα (πάνν καθ' όσον δεν μ' ύποχρεού πολλύν και- (ρόν να χάνω!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

ΤΟΥ
Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙ-
ΑΣ: Τά λόγια του αδελφού της και των φίλων του συνταράσσουν την 'Ελθίρα. Όλη τη νύχτα βασανίζεται με τη σκέψη αυτή. Τι πρέπει να κάνει; Πώς να φερθεί; Όμη-
στηρ της είχε προσδοχή, πρέπει να ξεοντω-
θεί, χάριν της Πατρίδος κι όμως τον αγα-
πά ακόμη.

Αυτή κρυμμένη πίσω από το δέντρο θα τίκουσε όλα. Κι' άξα-
φως, θάκουσε και την έκπληκτο κρού-
ση των πιστολιών. Τότε, θά-
τρεξε, και θάπεφτε πάνω στο αιμόφυρτο σώμα. Μά, και νεκρό το χέρι του θα ση-
κωνόταν, να την καταραστή. "Αν σκοτω-
νόταν κι' αυτή την ίδια στιγμή;

"Η καρδιά της σταμάτησε σ' αυτή τη λύση, και σαν να μαλακώσε ο πόνο της. "Ναι, ψιθύρισε. Αυτό μου μένει να κά-
νω. Να κάνω το καθεκόν μου, κι' έπειτα να σκοτωθώ κι' εγώ.

"Αρχισε να τρέμει. Πρώτη φορά στη ζωή της που ένιωθε έτσι κοντά το θά-
νατο. Και το άγγιγμά του, της πάγωσε την καρδιά. Ήταν νέα, ήταν είκοσι χρό-
νων, αγαπούσε τη ζωή, είχε πλάσει όνει-
ρα. Πριν λίγον καιρό, ο κόσμος όλος ήταν δικός της, και τώρα έβλεπε το θάνατο τό-
σο κοντά της. Και τι θάνατο!

"Ένας προσδοχός σκοτώθηκε, θάλεγε η κοινωνία, κι' αυτή, η 'Ελθίρα, η κόρη της αρχοντικής οικογένειας Θωμάκου, η αρ-
θρωνιαστική του, τον άκοιλούσε στον άσπαστο θάνατο... Δεν θ' άτιμαζε την οικογένειά της μ' αυτό τον τρόπο; Δεν θάβριζε τούφες στον αδελφό της, που την αγαπούσε; Δεν θα βυθίζε στη δυστυχία όλους;

—Ούτε αυτό, βόγγυζε. Ούτε και να πε-
θάνω μαζί του έχω το δικαίωμα. Κάτι άλλο πρέπει να βρω, κάτι άλλο.

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Θα ήταν τέσσερες το πρωί, όταν της χτύπησε η μητέρα της την πόρτα. Η 'Ελ-
θίρα δεν ήθελε ν' ανοίξει στην αρχή, μα έ-
πείθει η δυστυχής μάνα, και της άνοιξε.

"Ελθίρα μου, είπε η Ραλλού, άκουσέ με, σου λέω, είπα και βγάλας. Ό ο πατέρας σου κι' ο αδελφός σου, μούλεγον να σ' αφήσω μόνη. Δεν βαστά άλλο όμως, κορούλα μου, να σε νοιώθω να υποφέρεις τόσο.

Είπτηκε η 'Ελθίρα στην αγκαλιά της μά-
νας της. Έκλειψε σαν μικρό παιδί.
—Κακόμοιρη, κακόμοιρη, έλεγε κλαί-
οντάς η Ραλλού. Τι ήμερα είναι αυτή για σένα, αβρία. Θα βαστάς, δυστυχισμένο κοριτσάκι μου; Θα βαστάς;

—Πρέπει, ψιθύρισε η 'Ελθίρα.
—Πρέπει, είπε κι' η μητέρα. Τι κατάρ-
αθος ήταν αυτή! Χάθηκεν τα καλά τα τί-
μιμα παλληκάρια! Γιατί να βρεθεί αυτός λυπηθεί, τον κακούργο, κι' εγώ σιγά-σι-
γά να τον είχα συμπιάσει. Κι' εγώ σιγά-σι-
γά γινόταν άντρας σου μ' έκανε να τον αγα-
πήσω, θα τον κλάψω κι' εγώ. Άλλα πρέπει. Πόδες μανούλας έκλαψαν εξ αίτιας;

—Έλεγε, έλεγε η Ραλλού. Μονάχα οι μάνες ξέρουν να λένε τόσα λόγια όταν πρέπει να παρηγορούν. Η 'Ελθίρα ένιω-
θε τον πόνο της να δαμάσκει καθώς βρισκόταν στην αγκαλιά της μητέρας της. Κι' άξαφνα, σε μία στιγμή, έπαυσε ν' ά-
κουμπιόταν όπως ήταν στα γόνατά της.

—Πόσο κοιμήθηκε; Βέβαια λίγο, γιατί ή-
ταν ακόμα σκοτάδι όταν άνοιξε τα μάτια της.

—Κοιμήσου κι' άλλο, ψιθύρισε η Ραλλού.
—Μου φαίνεται πως κοιμήθηκα αρκετά. Είδα κι' όνειρο, είπε η κοπέλλα.

—Τι όνειρο είδες; ρώτησε ανήλικη η μάνα της.

—Ένα παράξενο, κουτό, όνειρο, ανα-
στένανε η 'Ελθίρα... Σχεδόν τίποτε. Νά, μου φάνηκε πως είδα ξαφνικά ένα οχεδιαγράμμα, κάτι σαν στρατιωτικό οχε-
διαγράμμα... Δεν θυμάμαι αν τόχω ξα-
ναίσει αυτό... Ίσως... Άλλα το είδα ο-
λοζώνταντο μπροστά μου.

—Αυτά έχεις στο νου σου, αναστέναζε η Ραλλού. Δεν πέφτεις στο κρεβάτι σου μήπως μπορέσεις να κοιμηθείς καμιά ώρα ακόμη; Όπου να τημωρήσει τουλάχιστον; Έπεσε η 'Ελθίρα. Η μητέρα της έφυγε, την άφησε να κοιμάται.

Μπροστά στα μάτια της κοπέλλας, περ-
νούσε και ξαναπερνούσε το οχεδιαγράμ-
μα που είχε ίδει στον ύπνο της, κι' έσπα-
ζε το κεφάλι της να θυμηθεί που το είχε ξαναείδει.

—Κουταμάρα, αναστέναζε. Βασανίζω το μυαλό μου για ένα πράγμα τόσο άσκοπο. Ίσως όμως να είναι ο μόνος τρόπος να μη τρελλασθώ.

—Άρα, η καρδιά της σταμάτησε.
—Μάνα μου, είπε σχεδόν δυνατά!... Ηδρα!... Θυμήθηκα!...

Πετάχτηκε από το κρεβάτι της, έβαλλε ΒΑΣΙΣ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ

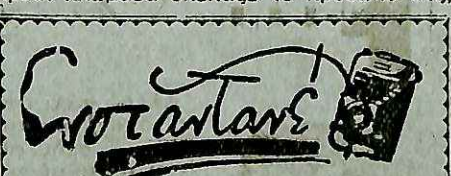
"Αρχισε να ψάχνει, με χέρια πούτρεμν, οτά ουρτάρια της. Στην αρχή, ήταν τόσο τραγμένη που δεν εύρισκε, έκλεινο που ζητούσε. Άναστένανε όλα της τα πρά-
γματα και ξανάρχισε το ψάξιμο από την αρχή. 'Επί τέλους βρήκε ένα διπλωμένο χαρτί. Το ξεδίπλωσε. 'Απάνω στο χαρτί ή-
ταν οχεδιασμένο ότι είχε ίδει στον ύπνο της, και τώρα ξαφνικά θυμόταν όλη του την ιστορία.

Κάποτε, στην παρέα του αδελφού της ουχτούσαν για τα κατορθώματα κάποιου φίλου τους, που ήταν πράκτορ της 'Αγ-
γλίας. Ό νέος αυτός είχε κατορθώσει να πάρη στα χέρια του το οχεδιαγράμμα κά-
ποιος βάσεις γεωμηνικών υποδείξεων. Το οχεδιαγράμμα αυτό το ανέφεραν με θαυμασμό, κι' αυτή, η 'Ελθίρα, που δεν καταλάβαινε τότε τι θα πη ακρίβης οχε-
διαγράμμα, παρακάλεσε κάποιον από τους νέους να της δείξει πως περίπου είναι αυ-
τός ο περίφημος βάσεις υποδείξεων, και πως οχεδιάζονται στο χαρτί. Αυτός ο φί-
λος του αδελφού της, πρόθυμα της οχε-
δίασε το οχεδιαγράμμα που κρατούσε τώ-
ρα οτά χέρια της, και της είπε πως μοιά-
ζει πολύ με τις βάσεις των γεωμηνικών υποδείξεων που ουχτούσαν. Είχαν περά-
σει τουλάχιστον δύο μήνες από τότε, και το χαρτί αυτό ριγμένο στο ουρτάρι της κοπέλλας ήταν ξεκαθμένο. Τώρα, ξαφνι-
κά, ζωντανεύει, τη παρουσιάζονταν στον ύπνο της. Κι' από τον ύπνο θα τόπαιρνε στην πραγματικότητα, να παίξη ένα ρόλο επικώνόνο, θανατερό.

Τόσκιζε οτά χέρια της, με δέος. Το κούταζε πολύ πολύ. Έπειτα το ξαναδι-
πλωσε και τόβαλε στην τσάντα της. Μετά ξανάπεσε στο κρεβάτι της. Έκλεισε τα μάτια της. Τώρα ήταν πιο ήσυχη. Μια νε-
κρική χλωμάδα σκέπαζε το πρόσωπό της.

Τόσκιζε οτά χέρια της, με δέος. Το κούταζε πολύ πολύ. Έπειτα το ξαναδι-
πλωσε και τόβαλε στην τσάντα της. Μετά ξανάπεσε στο κρεβάτι της. Έκλεισε τα μάτια της. Τώρα ήταν πιο ήσυχη. Μια νε-
κρική χλωμάδα σκέπαζε το πρόσωπό της.

Τόσκιζε οτά χέρια της, με δέος. Το κούταζε πολύ πολύ. Έπειτα το ξαναδι-
πλωσε και τόβαλε στην τσάντα της. Μετά ξανάπεσε στο κρεβάτι της. Έκλεισε τα μάτια της. Τώρα ήταν πιο ήσυχη. Μια νε-
κρική χλωμάδα σκέπαζε το πρόσωπό της.

Τι πωλούσε

"Ένας χωριάτης που έπικεπέττει για πρώτη φορά την 'Αθήνα, κάνει μια βόλτα στην πόλη καζονώντας μπροστά στις βιτρίνες και τα διάφορα άλλα ά-
ξιοθέατα της πρωτεύουσας.

Περνώντας έξω από ένα σαράφικο, βλέπει στις βιτρίνες του μόνο χαρτο-
νομίσματα και παροξενείται. Κιττάζει την επιγραφή που καταστήματος και διαβάσει: (Άργυρομυθίδων), αλλά και η λέξις αυτή δεν του λέει τίποτε.

Τότε μια και δυό αποφασίζει να ζη-
τήση από τον ίδιο τον καταστήματά-
ρη να του λύση την άπορία του. Μπαί-
νει λοιπόν στο μαγαζί και ρωτάει τον μοναδικό άνδρα που βρίσκεται εκεί μέσα:
—Μά δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, κύριε, τι πουλάτε στο μαγαζί σας;

—Ο σαράφης τον κιττάει έρευνητικά και νομίζοντας πως μπορεί να γελάση με την αφέλεια του του λέει:
—Πουλάω γαϊδουροκεφαλές!...

—Μπα! φωνάζει τότε κατάπληκτος ο χωριάτης. Φανταίνεται λοιπόν πως θα κά-
νεται χρυσός δουλειές γιατί καθώς βλέ-
πει δεν έχει μείνει στο μαγαζί σας παρά... μια μόνο γαϊδουροκεφαλή, η δική σας!...

Ο ΕΛΚΟΣ

και τα χέρια της ήταν παγωμένα. Μα ή-
ταν πιο βουρκω. Τώρα η πόλη είχε περά-
σει. Η μορφή της νύχτας δεν είχε διαβή-
καρπη. Το μυαλό της βασανίστηκε, πο-
νεύε, μα δεν την πρόδωσε. Ηδρε τη λύση έγκαιρα.

Δάκρυα άρχισαν να κυλάνε σιγ'α'ν, ά-
ναμια από δέν έπρεπε να κλαίει. Οι γυ-
ναίκες που παίρναν αποφάσεις σαν ου-
την που είχε πάρει αυτή, δε κλαίει. Σφί-
γουν τα δόντια, σφίγγουν τις γραμμές και στέχουν άλυσις ενάντια στη μοίρα.

Μά δεν ήταν γεννημένη για πριβίδα. Ήταν μια γλυκεία αδελφή κοπέλλισσα, σαν τόσες άλλες. Κι' η μοίρα ήθελε να την ανέβασε οτά σκαλοπάτια του ήρω-
μού. Ένωσε τα χέρια της, και με χείλη πανιασμένα, έκανε την προσευχή της:

—Παναγία μου, σ' ευχαριστώ που με βοήθησες να σκεφθώ. Συχώρε με γι' αυτό που θα κάνω. Άλλα μου φαίνεται πως πρέπει να το κάνω. Δε βλέπω άλλο τρόπο για να μη περνώω ούτε την αγάπη μου, ούτε την πατρίδα μου.

Όταν ξημέρωσε, σηκώθηκε. Η μητέρα της μπήκε ανήσυχη στο δωμάτιο. Παρά-
ξενήθηκε που την είδε να ντύνεται οχε-
τικά λουσά.

—Κοιμήθηκες; τη ρώτησε.
—Όχι, μανούλα, άποκρίθηκε η κοπέ-
λλα. Μά λούχασα.

—Είσαι γενναίο κορίτσι, αναστέναζε η Ραλλού. Πότε θα περάση κι' αυτός ο έ-
φιάλης;

—Θα περάση, μανούλα, όλα θα περά-
σουν, είπε γλυκά η 'Ελθίρα. Πρέπει όμως να είσαι κι' εσύ γενναία.

—Γιατί μου το λες αυτό; Τι σκέπτεσαι να κάνεις; ρώτησε με ξαφνική αγωνία η μάνα.

—Εγώ; Τίποτε, άποκρίθηκε τρομαγμένη η κοπέλλα. Πως σου πέρασε αυτή η ιδέα;

—Μά το ύφος σου...
—Είμαι πιά αποφασισμένη, είπε η 'Ελ-
θίρα.

—Δεν έπρεπε να σηκωθείς τόσο νωρίς, είπε η μητέρα. Κάθουσε ως τις δέκα στο κρεβάτι.

—Όχι, μαμά, δε μπορώ να μείνω σιπύ-
όλο το πρωί. Θέλω να βγω λιγάκι έξω.

—Μά που θά πας; ρώτησε ανήσυχη η μητέρα της πάλι.

—Διότις η 'Ελθίρα μία στιγμή, έπειτα άποκρίθηκε με το φυσικότερο τρόπο:
—Όχι, εγώ ξέρω, θέλω να περπα-
τήσω λίγο... να κυλήσω την ώρα. Θα τρελλασθώ να μείνω μέσα.

—Πάμε μαζί; ρώτησε η μητέρα δειλά.
—Όχι, την έκοψε αποφασιστικά η κο-
πέλλα. Προτιμώ να περπατήσω μόνη. Μη ανησυχής, μαμά, σου δίνω το λόγο μου πως δε πρόκειται να κάνω καμιά τρέλλα.

—Ήθελε κοντά της η μητέρα της και την άγκάλιασε.

—Μου δίνεις το λόγο σου άάθεια, 'Ελ-
θίρα; Καταλαβαίνεις πως αν πάθης ε-
πί τιποτε...

—Μαμά, φώναζε νοιώθοντας πως πνί-
γεται η κοπέλλα, μη βάζεις κακές ιδέες στο μυαλό σου. Σοτ λέω πως δε θα συμβή τί-
ποτε. Το μεσημέρι θα γυρίσω. Πες και το "Άλχη και του πατέρα να μην ανη-
συχούνε.

Ντύθηκε γρήγορα, αλλά κομψά. "Ήθελε να παρουσιάση άσχημη στον αρραβωνια-
στικό της, με μία άσυναισθητή κοκκερία.

Στην πόρτα, την είδε ο "Άλχης και πα-
ραξενεύτηκε.

—Πού πας; τη ρώτησε με φωνή τώ-
ρα σπασία. Τι δουλεία έχεις να βγείς τώρα το πρωί;

—Μήπως σκέπτεσαι να μου το άπαγο-
ρέψης; την ρώτησε γρήγορα.

—Όχι, άποκρίθηκε αυτός, κιττάζοντάς την οτά μάτια. Άλλά...

—Άλλά; ρώτησε η 'Ελθίρα προκλητικά.
—Διότις πάλι ο "Άλχης. Έπειτα άλλαξε ύφος.

—Τίποτε της είπε με φωνή ένγκορδια. Τίποτε, άδερφούλα μου. Κάνε ό,τι θέλεις. Είσαι άλγυνη και διαδέσος το πρωί σου όπως θέλεις. Μη ξεχνάς όμως πως το β-
δωμά σου, μούδεςες το λόγο σου.

—Δεν ξεχνώ τίποτε, είπε η κοπέλλα με φωνή άσχημη, κι' έφυγε γρήγορα.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΘΩΛΗΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ

Τό αίμα της ντροπής έδαφε κόκκινα τα μάγουλά της 'Ελθίρας, όταν στάθηκε απ' έξω από το κτίριο της οδού Ακαδημίας που το φρουροφύλαξ Γερμανοί, και ρώτησε γεωμηνικά αν μπορούσε να μιλήσει στον κύριο Πετρό.

—Είπατε η δεσποινίς Θωμάκου; ρώτησε ο Γερμανός στρατιώτης.

—Μάλιστα άποκρίθηκε η κοπέλλα κο-
κινίζοντάς πιο πολύ.

—Σας περιμένει. Ίσια οτά διάδρομο, δωμάτιο 14.

Προχώρησε η 'Ελθίρα τρέχοντάς. Χτύ-
πησε την πόρτα.

—Εμπρός! άκούστηκε η αγαπημένη του φωνή από μέσα.
—Η 'Ελθίρα άνοίξε την πόρτα.
—Έτρεξε κατεπάνω της, και πριν προ-

φθάση να μιλήσει η κοπέλλα, την έσφιξε στην αγκαλιά του. Ό χωριάτης είχε με-
γαλώσει ακόμα την αγάπη του. Δεν της μιλούσε. Μονάχα τη φιλούσε οτά χείλη, οτά μάγουλα, οτά λαιμό. Κι' αυτή, για μία στιγμή ξεχνώντας όλη της την αγώ-
νια, άφέθηκε οτά χέρια του, κι' ένα ήδονικό ανατρίχιασμα έτρεξε σ' όλο της το κορμί.

Τόν αγαπούσε! Τόν αγαπούσε! Έκείνη τη στιγμή καταλάβαινε πως αν είχε άπο-
φασίσει να πάη οτά ζέφυρο, με την πα-
ρέα του αδελφού της, πάλι ποτέ δε θα της ήταν δυνατόν να φύγη από κοντά από το Στέφανο, ξέροντας πως πίσω και-
ροφυσάτουσαν οι δημίοι του. Δε θάφευ-
γε, κι' αν ανυπομονούσαν κι' έρχονταν να τόν πιάσουν, θα έπεφτε αυτή μπροστά, για να τη χτυπήσουν τα πρώτα βλήματα.

—Αγάπη μου, ψιθύρισε με λατρεία ο Στέφανος. Αγάπη μου γλυκεία.

—Στέφανε, βόγγυζε η κοπέλλα. Στέ-
φανε!...

—Τι έχεις αγάπη μου; ρώτησε ο νέος. Τρέμεις ολόκληρη. Συμβαίνει τίποτε;

—Στέφανε, είπε η 'Ελθίρα, και προσπά-
θησε να τραβήκη από κοντά του. Ήθελε να μιλήσουμε οδορά... Ξέρω ακρίβως τι δουλεία κάνεις με τους Γερμανούς.

Τα μάτια του παιχνομίαν τρομαγμένα μία στιγμή. Τίποτε άλλο. Το πρόσωπό του δεν κινήθηκε.

—Το ξέρεις αυτό κι' άλλες; τη ρώτησε οε λίγο.

—Τα ξέρω όλα, κι' ήλθα...
—Μ' άγαπάς μ' όλ' αυτά; ρώτησε σιγά αυτός.

—Στέφανε. Δεν πρέπει να σ' αγαπώ. Μα δεν μπορώ...

—Και σ' έστειλαν να με συμβουλέψης.
—Όχι Στέφανε, δε μ' έστειλαν. Ήλθα κρυφά.

—Μου τ' όρκίζεσαι;
—Σου τ' όρκίζομαι, Στέφανε.

—Σ' αγαπώ!

Την έσφιξε παράφορα στην αγκαλιά του, και κάμπος ώρα δεν την άφησε να μιλήσει.

—Στέφανε, είπε επί τέλους η 'Ελθίρα, και τραβήχτηκε λιγάκι από κοντά του. Ήθελε να μιλήσουμε οδορά. Πες μου. Δεν μετανιώνεις γι' αυτό που κάνεις;

—Διότις να της άποκριθή.

—'Ελθίρα, της είπε οε λίγο με φωνή αλλανγμένη. Ή έρωτή σου είναι μονο-
κόμηση. Νά σου πω ότι δε μετανιώνω, δεν είναι αλήθεια. Νά σου πω ότι μετα-
νιώνω, θα με ρωτήσεις γιατί εξακολουθώ να το κάνω, γιατί το κάνω; Μά είναι τόσο δύσκολο να σου άποκριθώ σ' όλα αυτά.

Είπε τόσο πολύπλοκα πράγματα. Έγώ, αν μ' άγαπάς, κι' σκέπτεσαι τίποτε. Θα δα-
λάζωμαι αυτά μόνο τους κάποια μέρα. Θα σταματήσουν. Και θα ζήσουμε ευτυχισμέ-
νοι.

—Ετοι νομίζεις; φώναζε η κοπέλλα, με πάθος. Έτοι φαντάζεσαι πως μπορείς τώ-
ρα να κάνεις προδοσίες, κι' έπειτα, όταν τελειώση ο πόλεμος, να μείνεις ελεύθερος πλούσιος με τα άνομα κέρδη σου, οά να μη συνέβη τίποτε και να ζήσουμε ευτυ-
χιαμένοι;

—Όταν τελειώση ο πόλεμος θα συγχι-
ρηθουν όλα, είπε ο Στέφανος άποφθε-
ματικά.

—Όχι, Στέφανε, είπε πικρά η 'Ελθίρα. Μπορεί να συγχωρηθώ πολλά, αλλά ε-
σύ ο ίδιος τον έαυτο σου δε θά υπορέσεις να τον συγχωρήσεις ποτέ. Τότε θα κατα-
λάβης πιο πολύ παρά τώρα το γκρεμό ο-
που έπεσες.

—Που θέλεις να καταλήξεις; ρώτησε ο Στέφανος ουρμώνοντας τα φρύδια του.

—Η 'Ελθίρα δεν άποκρίθηκε άμέσως. Στο τέλος του είπε σιγά, σιγά, οπώνοντας τα μά-
τια της δακρυζόμενα από τον πόνο.

—Κι' εγώ δεν ξέρω. Μά θα ήθελα τόσο πολύ να ξέρω πως μετανιώσες σ' αλή-
θεια.

—Άχ, κουτό, κορίτσι, της ψιθύρισε και την άγκάλιασε πάλι. Είσαι η γυναίκα που όνειρευτοκα. Έτοι πρέπει να είσαι κι' ε-
γώ να μου μιλάς έού. Αργότερα όταν περάσουν αυτά, κι' αν ποτέ ξυπνήσουν οι τούφες και με βασανίζουν, θ' άκούμησαι το χερσάκι σου οτά μετώπο μου και θα φευ-
γουν οι εφιάλτες.

—Πες μου, Στέφανε, είπε η 'Ελθίρα, χωρίς να τόν κατάρτι. Πες μου την αλή-
θεια. Λένε ότι έού προκάλεσες τη σύλ-
ληψή πολλών παιδιών που ήθελαν να φύ-
γουν για την Αίγυπτο. Είναι αλήθεια;

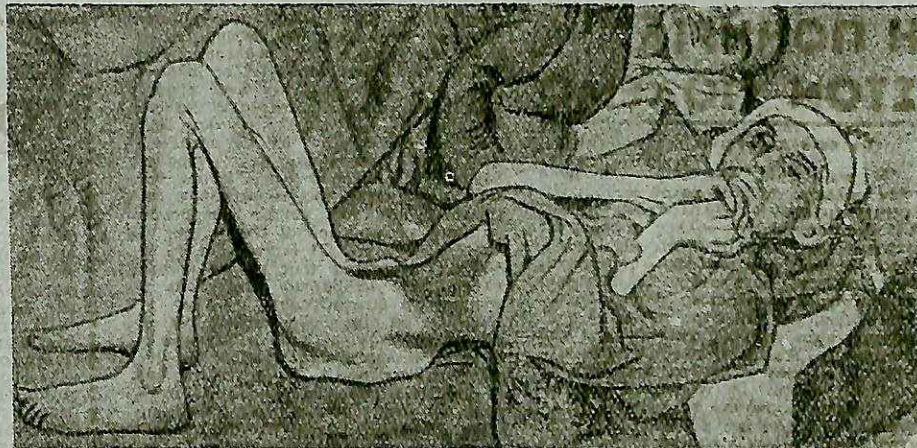
—Μου κάνεις άνακρισι; την ρώτησε μι-
σσηλαστικός, μισοδυσπιστός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Τό χαριτωμένο μας λουλουδί, η χαϊδε-
μένη μας γλυκεία μικρούλα Ζωή Δ. Κω-
στούρου, άρραβωνιάστηκε την περασμένη Κυριακή με τον αντάξιο της καθ' όλα νέο κ. Λουκά Καραμάνη. Στο ταιριαστό ζευ-
γάρι εύχουμαι κάθε ευτυχία.

Α. Δ.

ΣΤΑ ΑΝΤΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η θηριωδία των Γερμανών

"Όταν ο στρατηγός 'Αϊζενχάουερ έακρίβω-
σε τις κτηνώδεις φρικαλεότητες που είχαν δια-
πράξει οι Ναζίδες κατά γεωμηνικά στρατόπε-
δα συγκεντρώσεως, σκέφθηκε ότι οι 'Αμερικ-
νοί θα δυσκολευνόταν να πιστέψουν πως ύ-
πηρε ποτέ τέτοια διαστροφή και σαδισμός. Για το καλό θιώς της ειρήνης και για την έ-
ξασφάλιση τοζ κόσμου, έπρεπε να διαλύση αυτή τη δυστοπία. Κάλεσε λοιπόν βουλευτές, γεωμηνιστάς και δημοσιογράφους να έπισκε-
φθούν τη Γερμανία και να ίδουν με τα μάτια τους τα φρικαλέα αυτά αίσχη.

—Ένας απ' τους έπισκέπτες ήμου κι' έγώ. Πώς να περιγράψω τι είδα;...

Για να νοιώση κανείς ό,τι αίσθάνθηκα, θά-
πρεπε να έπισκεφθώ ο ίδιος ένα στρατόπεδο. Νά πνιγθώ απ' την άπερηγήρη βρωμιά των πτωμάτων και των ζωντανών. Νά ίδω τους φυ-
λακισμένους να διψούν λίγη προσοχή έκ μέ-
ρους ενός ανθρώπου που ήρθε απ' έξω, απ' τον ελεύθερο κόσμο. Νά άβηδίσουν τριγυρίζον-
τας άνάμεσα στις βρωμικές παράγκες. Ν' άν-
τικρύση το θέαμα των ζωντανών σκελετών, που άργοπεθαίνουν απ' την άρρώστεια και την έ-
ξάντληση, άνικανοί πιά να βγουν απ' εκεί, να χαρούν την ελευθερία τους.

Είχα κάμει άντιψυκτικό έμβόλιο κι' είχα πουν-
τραπισμένη με έντομοκτόνο σκόνη, πριν να μπω σ' αυτά τα άντρα του θανάτου. Κι' όμως, ό-
ταν βγήκα, ένιωσα την ανάγκη να ξανακα-
θαρισθώ, να κάμω ένα άπολυμάντικό μπάνιο... Πότε μου δεν θα έχασω την άβελήπια που άντικρυστα οτά δυό στρατόπεδα που έπισκέφθη-
κα: το Μπούχενβαλντ, κοντά στη Βείμαρη, και το Νταχάου, κοντά στο Μόναχο. Στο δεύ-
τερο υπήρχε επιδημία τύφου, κι' οι στρατιω-
τικές άρχές είχαν άπαγορεύσει στους φυλακι-
σμένους να φύγουν, για να μη διαδοθή η άρ-
ρώστεια σ' όλη την Εύρωπη. Φρόντισαν όσο μπορούσαν να τους παρέχουν τροφή και κά-
ποια άνεση, με την πρόβλεψη ότι θα τους κρα-
τούσαν κατ' άσκήνη κλεισμένους εκεί επί μήνες.

Δεν πρόκειται να έπαυαλόσω έδώ τις δι-
ηγήσεις των έθνημερίδων για τα μαρτύρια και τις έκτελέσεις των κρατουμένων. Ίσως ν' ά-
μφιβάλλουν γι' αυτά οι άναγνώστες μου, γιατί δεν τα είδα με τα μάτια τους. Έτοι άμφι-
βάλλα κι' έγώ, ως ότου άντικρυστα οτά φρικτά όργανα των βασανιστηρίων και του θανάτου, που έγκατέλειψαν εκεί οι Ναζίδες, κι' άκουσα τις ολόζωντες άφήγησεις των φυλακισμέ-
νων...

Όπως όποτε, κι' αν άκόμη άμφισβητήσω-
νται αυτά, μένει άναμφισβήτητο ένα άλλο εί-
δος θανατικής έκτελέσεως, περισσότερο σκλη-
ρό απ' το θάλαμο άσφυξιόγώνων κι' απ' το πο-
λιέβλο: ο σκοτωμός τώσαν ανθρώπων με την άσπια και τις άρρώστειες που φέρνει η άκα-
θαρία!

Όταν φτάσαμε στο Νταχάου, τα πτώματα δεν είχαν προλάβει άκόμη να ταφούν και βρι-
σκόντουσαν σωριασμένα σε διάφορα μέρη του στρατοπέδου. Το τεράστιο «κρειατήριο» ήταν γεμάτο ως το ταβάν με νεκρούς, που υπήρ-
ξαν άνθρωποι και που περίμεναν για να κα-
θύν... Την ήμερα εκείνη, είχαν πεθάνει άλλοι 156, από άγίατρητη ξζάντληση.

Έκεί έμαθα μία τραγωδία, που χαρακτη-
ρίζει την εγκληματική νοοτροπία των Ναζί-
δων. Όταν το στρατόπεδο Μπούχενβαλντ κόν-
τενε πιά να καταληφθώ απ' τους Συμμάχους, οι δεμοφύλακες φρόντισαν ένα τρατίο με κρα-
τούμενους, για να τους μεταφέρουν στο Ντα-
χάου, μακρύτερα απ' το θέατρο έπιχειρήσεων. Τό ταξίδι αυτό, με φορητό τραίνο, άσπι-
τούσε κανονικά 2 μέρες. Άλλά οι γεωμηνικοί σιδηροδρόμοι είχαν εξασθρωθώ, οι γραμμές έ-
πισκευάζονταν σε χίλια σημεία, κι' έτσι το τραίνο των κρατουμένων χρειάσθηκε 21 ήμέ-
ρες για το ταξίδι! Έφτασε στο Νταχάου την

παρομνή της καταλήψεώς του απ' τις συμ-
μαχικές δυνάμεις.

Στο διαστήμα αυτό, οι φυλακισμένοι είχαν έλάχιστη τροφή. Πολλοί δε απ' αυτούς ήταν ήδη βαρεία άρρώστοι, όταν τους πήραν απ' το Μπούχενβαλ

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Τα πειθ πικάντικα τεχνάσματα

«Η πανουργία παίζει μεγάλο ρόλο στον πόλεμο, απ' τον καιρό που οι άνθρωποι άρχισαν ν' αλληλοσκοτώνονται. Κι' έχει συντελέσει πολλές φορές στην καταστροφή ενός αβυθμωτικού λαού. Έχουν έλθει, με το όπλο της εξυπνάδας και της φαντασίας. Ένα τέτοιο στρατηγικό άσος είναι η 'Αγία Γραφή: 'Ο Γεδεών, με 300 στρατιώτες, είχε ν' αντιμετώπιση έχθρους αμέτρητους σαν μυρμηγκία. Εφάρμοσε λοιπόν κάθε άνδρα του με μια σάβιγγα, μια σπάτουλα κι' ένα φανάρι. Τη νύχτα, οι στρατιώτες του πολέμου τον έχθρο στρατόπεδο, και ξαφνικά έσπασαν τις σάβιγγες, άρχισαν να σηκώνουν οίς σάβιγγες και άναψαν τα φανάρια, φωνάζοντας: «Το σπαθί του Θεού και του Γεδεών!». Οι έχθροι νόμισαν ότι είχαν περικυκλωθεί από μεγάλες δυνάμεις, τρέσαν κι' άρχισαν ν' αλληλοσκοτώνονται μέσα στο σκοτάδι. Τελικά, οι άνδρες του Γεδεών επέβησαν κι' έζώντασαν όλους είχαν άπομεινεί.

Τέτοια τεχνάσματα χρησιμοποιήθηκαν συχνά για την άλωση φρουριών και πολιορκιών. 'Ο Δούρειος Ίππος άποτελεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Άλλοτε πάλι, ένα άπρόσδοκο φρούριο κυριεύθηκε με τη βοήθεια ενός ζωντανού ζώου. Οι πολιορκητές έδεσαν γύρω απ' τη μέση μιας μεγάλης σαρίας ένα γερό σκίουρο και την άρσαν έλευθερή. Το ζώο ανέθηκε και κάθηκε σε μια σχισμή του ψηλού τείχους, τραβώντας μαζί του το σκίουρο, το οποίο σκάλωσε έτσι στις πέτρες. Σκαρφάλωσαν τότε απ' αυτό κάμποσο εύκλειτο πολέμιστοι και βοήθησαν τους υπόλοιπους να κυριεύσουν το φρούριο.

Στην πολιορκία της πόλεως 'Ακρας, ο Ριχάρδος ο Αεοντόκαρδος μεταχειρίστηκε τις μέλισσες. Διέταξε δηλαδή να πετάξουν πολλές εκατοντάδες κυμέλες ανάμεσα στις έχθρικές γραμμές. Οι εξαγριωμένες μέλισσες άναγκασαν τους πολιορκημένους να τρέξουν να κρυφτούν στα υπόγεια. Κι' έτσι, οι πολέμιστοι του Ριχάρδου, μόλις σκοπεύθηκαν καί έντομα, μπήκαν εύκολα στην άνιπεράσπιστη πόλη.

«Εξυμνο ήταν και το τεχνάσμα που χρησιμοποιήθηκαν οι Άγγλοι στον προηγούμενο ευρωπαϊκό πόλεμο, για να καταλάβουν μια άχυρωμένη τουρκική θάλα χωρίς άπώλειες. Μία νύχτα, ένα άγγλικό καταδρομικό έριξε πάνω της τους προβολείς του και την κανονικοδολις έπλ 10 λεπτά. Το ίδιο έγινε επί 15 μέρες κατά συνέχεια, πάντα με την ίδια διάκριση βομβαρδισμού. Οι Τούρκοι είχαν συνθηθεί πια να φεύγουν απ' τα όχυρά τους μόλις έβλεπαν τους προβολείς και να άναυαρίζουν σε 10 λεπτά. Μία νύχτα όμως, αντί να πέσουν δόλεις στα όχυρά, έπεσαν τα άγγλικά πεζικά, τα βρήκε έπεται το κυριεύσει κι' υποδόθηκε κατόπιν τους Τούρκους με τα ίδια τους πολυβόλα. Στο μακρό άγώνα τους κατά των

Γιαννιζών, οι Κινέζοι μεταχειρίστηκαν επανειλημμένα την πονηρία έναντι των καλύτερα εξοπλισμένων έχθρων των. Κάποιος Κινέζος στρατηγός, που ύπερασπιζόταν ένα φρούριο κοντά στη Σαγκάη, περίμενε να του στείλουν σε δυο μέρες μεγάλα κανόνια για την άμυνα. Έν τω μεταξύ όμως, έμαθε ότι πλησίαζε στο φρούριο δυο άποτοξο λαπωνικός στόλος. Έβαλε τότε τους στρατιώτες του να στήσουν στις βάλεις κάμποσα χοντρά κούτσουρα, βαμμένα μαύρα, που οι άκρες τους να προεξέχουν λίγο. Οι Γιαννιζέροι τα είδαν απ' τα πλοία τους με τα κανόνια, τα νόμισαν για βαρεία κανόνια κι' έσπευσαν να άναυαφούν!

Άξίζει να διηγηθούμε επίσης ένα περίφημο στρατηγικό, που μεταχειρίστηκε στην παλαιά εποχή ένας άλλος Κινέζος στρατηγός, ο οποίος πολιορκούσε μια πόλη πάνω στον ποταμό Γιανγκτσέ. Οι στρατιώτες του δεν είχαν πια βέλγη. Σκέφθηκε λοιπόν ότι θα μπορούσε να τους εφοδιάσει με άχρηστα... Διέταξε να ντύσουν τα πλοία του με άχρηστα κι' έστειρε πάνω τους, σε έκτεθειμένες θέσεις, κάμποσα άνδρικήλα με στρατιωτικές στολές. Καθώς τα πλοία πενούσαν κοντά απ' τις έχθρικές άχυρώσεις, οι πολέμιστοι που ήταν κρυμμένοι μέσα σ' αυτά, άρχισαν να χτυπούν τύπανα και να καίνε πυροτεχνήματα, σαν να προετοιμαζαν μεγάλη έπίθεση. Οι πολιορκημένοι έβρισαν τότε βροχή από βέλγη, τα οποία κάθηκαν στα άχυρα και στα άνδρικήλα, απ' όπου τα μάζωσαν κατόπιν μια χαρά οι πολιορκητές για... να τα στείλουν πίσω στον έχθρο! Με τον τρόπο αυτό, κυριεύθηκε η πόλη.

Στον τελευταίο πόλεμο, μία κινεζική μονάδα είχε στρατοπεδεύσει στην όχθη ενός άποτοξο έλουν, που στην άλλη άκρη του βρισκόταν ένα Γιαννιζέρι. Το έλος φαινόταν άδίοδοτο, κι' έτσι οι Γιαννιζέροι δεν είχαν πάρει μεγάλες προφυλάξεις. Άλλα οι Κινέζοι μόχλευσαν άρκετες εκατοντάδες βουβάλια και, τη νύχτα με το σκοτάδι τέβαλαν να περάσουν το έλος. Πάνω σε κάθε ζώο είχαν καθάλλικεφει δυο Κινέζοι στρατιώτες μ' ένα πολυβόλο. Κι' έτσι οι Γιαννιζέροι δέχθηκαν ξαφνικά μια φοδερή έπίθεση και σκοπεύστηκαν τρομοκρατημένοι.

Όταν ο Γερμανός στρατηγός Ρόμμελ άρισε έπίθεση πια άδύνατο το κέντρο της παρατάξεώς του στο 'Ελ Αλαμείν, έλαβε ότι ο Μονγκόμερυ θα συγκέντρωνε τις δυνάμεις του στο σημείο εκείνο, όποτε οι Γερμανοί θα τις πελευροκοπούσαν με τα τάνκς τους και θα τις άποδοκίμαζαν. Άλλα ο Μονγκόμερυ φάνηκε πιο πρότερος και δεν έπεσε στην παγίδα!

Δεν έχουν γίνει ακόμη γνωστά όλα τα τεχνάσματα, που χρησιμοποιήσαν οι Άγγλοι απ' τον πόλεμο. Είναι όμως διασκέδατο το έλξ της έπίσεδοι: Πριν έκκενδρουν ένα χωριό, οι Άγγλοι γέμισαν κάμποσες μπουκάλιες με νερό και τις έπτασαν στη σειρά άπ' προς από τα άποτοξο σπείτα του δημοσίου δρόμου. Όταν έφτασαν οι Γερμανοί και τις είδαν, νόμισαν ότι έπρόκειτο για κάποιο είδος απ' τα τόσο έκρηκτικά μηχανήματα-παγίδες. Υποχώρησαν λοιπόν ως μισό χιλιόμετρο κι' άρχισαν απ' εκεί να χτυπούν με μυροβόλλια ένα-ένα. Μόλις όταν τα κοιμάτισαν όλα, άποφάσαν επί τέλους να προχωρήσουν. Για όλη αυτή την ιστορία, είχαν καθυστερήσει ένα άολόκληρο άπογευμα, που το κέρδισαν οι Άγγλοι.

Θα τελειώσουμε με το κόλπο που χρησιμοποίησε ένα άπομονωμένο άποτοξομα Κοζάκων στο άνατολικό μέτωπο. Είχαν σταματήσει για λίγο σ' ένα άνεμόμυλο, όπου έβρισαν ένα Γερμανό άνιόλη, που δίεταξε να τον δέσουν σ' ένα απ' τα φτερά του μύλου και να γυρίσουν στον προχό άς ότου το φτερό άπείθι στον άέρα. Έπειτα οι Κοζάκοι άπομακρύνθηκαν σ' άρκετη άπόσταση. Μία γερμανική μονάδα, που τους περιενοχλούσε από καιρό, προχώρησε, έφτασε στο μύλο κι' έσπευσε να τον γυρίσει και να λύση τον άνιόλη. Τότε, ξαφνικά, άρχισαν να πέφτουν οι δόλεις στο κτίριο και να άποδοκίμαζαν τους Γερμανούς.

Το τεχνάσμα των Κοζάκων είχε πέτυχει. Έξορπας την άκρίβη του θέματος, τον μύλο, τον είχαν έπισπείνει. Μόλις λοιπόν είδαν να γυρίζουν τα φτερά του, κατάλαβαν ότι είχαν φτάσει εκεί οι Γερμανοί κι' άρχισαν τις κανονικές

Τα τρόφιμα ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Τα εύεργετικά άποτελέσματα της άφουδάτωσης

Χάρη στις άξιοθάυμαστες έργασίες Άγγλων κι' Άμερικανών έπιστημόνων κατά τον πόλεμο, η μαγειρική θα πάρη μία καινούργια μορφή κι' οι νοικοκυρές θα άναυαφισθούν σημαντικά απ' τις δουλειές της κουζίνας. Έξ άλλου, θα άεουκωνυθί πολύ ο μεταπολεμικός έπιστοιμός των πεινασμένων χωριών της Ευρώπης, γιατί θα έπιτακυνθούν οι μεταφορές.

Η νέα μέθοδος, για την όποια μιλούμε, είναι η «άφουδάτωση», η άφαίρεση δηλαδή του νερού που περιέχουν σε μεγάλη άναλογία τα διάφορα τρόφιμα. Έτσι ώστε να λιγοστεύη ο όγκος και το βάρος τους. Πριν ακόμα μελετηθί κι' εφορμοθί το σύστημα αυτό απ' τους Άγγλοάμερικανούς, οι έφινανδοι στρατιώτες κουβαλούσαν στην πλάτη τους κατά τις μετακινήσεις τους την τροφή τους για ένα μήνα: 2½ όκάδες άφουδατωμένα τρόφιμα, δηλαδή 9 περίπου δρόμια για κάθε γεύμα. Κι' οι έξερωννιται των πόλων χρησιμοποιοούν άφουδατωμένα αυγά, γάλα, κρέας, λαχανικά...

Τώρα τα άφουδατωμένα τρόφιμα έχουν διαδοθί παντού κι' έχουν γίνει πασίγνωστα. Κρέας, φρούτα, λαχανικά, όλα παίρνουν μικροσκοπικές διαστάσεις, με την άφαίρεση της φυσικής ύφους τους. Στα μεταπολεμικά χρόνια, οι νοικοκυρές δεν άδχουν πια άνάγκη να καθαρίζουν κρεμμύδια, πατάτες, λάχανα, καρότα, κλπ., γιατί όλα αυτά θα τους προσέρονται έτοιμα κι' άπεξηραμένα, μέσα σε κουτιά, θα έχουν σε πλυθί και καθαρισθί πριν απ' την άφουδάτωσή τους.

Άκόμα και τα φρούτα ή οι μαρμελάδες μπορούν ν' άφουδατωθούν και να γίνουν λεπτή σκόνη. Έτσι θα λυθί το πρόβλημα των φρούτων που πλεονάζουν και πηγαίνουν χαμένα σ' ώριμένες εποχές του έτους, ενώ σε άλλες λείπουν έντελως. Η σκόνη τους θα μπορεί να διατηρηθί περιφύλαξη, δίχως δυσκολία. Υπολογίζεται ότι 30 δρόμια απ' αυτήν άντιστοιχούν προς 300 δρόμια φρούτα. Άντι οι νοικοκυρές να φτιάχνουν γλυκά και να τα φυλάγουν σε βάζα, θ' αγοράζουν όποια σκόνη προτιμούν, θα βράζουν κάθε φορά από λίγο, μαζί με την άνάλογη ζάχαρη, και θα έχουν έτοιμο το γλυκό που τους χρειάζεται.

Έπίσης το φρέσκο βούτυρο άφουδατώνεται, ώστε ν' άπομείνι μόνο το λίπος του. Έτσι δεν κινδυνεύει να ταγγίθι, συγχρόνως δέ άπολοποιούνται η συσκευασία κι' η μεταφορά του. Όταν πρόκειται να χρησιμοποιοθί, άνακατεύεται με λίγο άφουδατωμένο γάλα και άλάτι, και παίρνει την άρχική μορφή και γεύση του.

Με την άφουδάτωση και διατήρησι του γάλακτος που πλεονάζει την άνοιξη και το καλοκαίρι, θ' άποφευγεται η έλλειψή του το χειμώνα.

Πρέπει να σημειωθί ότι η άφουδάτωση των τροφίμων δεν έλαττώνει καθόλου τη θρεπτική άξία τους. Οι Άγγλοάμερικανοί έπιστημονες κατέρωσαν να διατηρήσουν ακόμα και τις πολύτιμες βιταμίνες C, οι όποιες έλειπαν απ' τα γεμιστά άφουδατωμένα τρόφιμα. Βρήκαν μάλιστα τον τρόπο ν' αυξάνουν τις φυσικές αυτές βιταμίνες με άλλες τεχνικές, έντελως όμοιες, φτιασμένες στα χημικά έργαστήρια.

Τα άφουδατωμένα τρόφιμα —έκτός των λαχανικών— στοικίζουν φθηνότερα απ' τα φρέσκα, γιατί είναι πιο εύκολομετακόμιστα και δεν χρειάζονται πολλά έξοδα για τη συντήρησή τους. Μένουν επίσης άποδοικεμένα επί πολύν καιρό σε μικρούς χώρους.

Σύμφωνα με μία στατιστική, προπολεμικά η Άγγλία έσίγη από άλλες χώρες 13.000.000 τόννους τρόφιμα το χρόνο. Το ένα άποδκότο του βάρους άφουδάτωτο, δηλαδή 1.500.000 τόννοι, ήταν νερό! Σκεφθίτε το, δηλαδή 1.500.000 τόννοι, ήταν νερό! Σκεφθίτε το, άποπών πόση έξοικονόμηση πλούν θα γίνει στις μεταπολεμικές μεταφορές, όταν θ' άποφευγεται το άσκοπο κουβάλημα τόσου νερού! Στην περίπτωση των άφουδατωμένων αυγών —πιά γνωστής δηλαδή κίτρινης σκόνης αυγού— 80.000 τόννοι απ' αυτά άντιστοιχούν με 2.000.000 τόννους συντηρημένων αυγών. Έχει υπολογισθί εξ άλλου ότι ένα πλοίο με τοπότε τώρα περσιόότερο κρέας απ' όσο μετέφεραν άλλοτε δέκα πλοία, χωρίς στην άφουδάτωση.

Έχει εφορμοθί επίσης και η μέθοδος της συμπίεσης, για τις μεταφορές τροφίμων. Με τη συμπίεση συντηρημένου κρέατος άλλα δίχως κόκκαλα, έξοικονομούνται τα 60 έκατοστά του χώρου και τα 30 έκατοστά του βάρους.

Χάρη στο σύστημα αυτό, δημιουργήθηκαν συγχρόνως και διάφορες άλλες βιομηχανίες. Ένώ δηλαδή άλλοτε εκατοντάδες χιλιάδων τόννοι κόκκαλα μεταφέροντοσαν από μεγάλες άποστάσεις, για να καταλήσουν τελικά στον τενεκέ των σκουπίδιών, τώρα άφαίρονται εξ άρχής, πριν συσκευασθί το κρέας, και γίνονται κόλλα, έκρηκτικές ύλες ή λιπάσματα.

Έτσι, το κρέας θα στοικίη φθηνότερα, γιατί θα έχη μικρότερα έξοδα μεταφοράς και γιατί το κόστος του θα έλαττώνεται απ' την έκμετάλλευσή των κοκκάων. Κι' η κάθε νοικοκυρά θ' αγοράζι όσο άκρίως χρειάζεται για το φαγητό της, χωρίς να πρήψι να λογαριάζι πόσο θα ζυγίζουν τα άκροστα κοκκάλα...

Δεν πρόκειται όμως να λειψί και το ζουμί. Τα κοκκάλα θα βράζονται στον τόπο της κρεατοπαραγωγής, το ζουμί θα άφουδατώνεται και θα στέλνεται ως σκόνη, για να γίνει μία θαυμάσια σούπα με την προσθήκη άφουδατωμένων λαχανικών.

Δ. ΙΛΛΙΝΓΚΟΥΟΡΘ

Ο θάνατος του έρωτος

Οι ποιητές ύποστηρίζουν πως ο έρωας είναι άιώνιος και πως δεν πρέπει να πεθάνη ποτέ. Αυτό, βέβαια, είναι πολύ άωρο. Τόσο άωρο, που δεν μπορεί να συμβεί άσθι με τη φτωχή και άθλια πραγματικότητα που μας περιβάλλει.

Άς μην διατάσσουμε, λοιπόν, να το πούμε καθαρά: 'Όλοι οι έρωτες πεθαίνουν. Οι σπάνιες και έκλεκτες έξαιρέσεις που άπάρχουν δεν κάνουν τίποτε άλλο από να έπιβεβαιώνουν αυτό τον κανόνα.

Στη γυναίκα, που είναι η πραγματική έλεια του έρωτος, άνήκει το καθήκον να του δώσι τη μεγαλύτερη και άραιότερη ζωή. Στη γυναίκα άνήκει επίσης η φροντίδα και η θλιβερή ύποχρέωσις να τον κηρύσει με σοβαρότητα και άξιοπρέπεια, όταν θα έχη έξωχρησθί.

Για το θάνατο ενός έρωτος, είναι ύποβουνη της πιο πολλές φορές, η γυναίκα, που άσφίη τη γοητεία της να σέβησι σιγά-σιγά.

Πραγματικά, ποιος είναι οι αίτιες που κάνουν έναν έρωτα να πεθάνη;

Η μονοτονία που άνηγεί στην άνία και στην πλάνη.

Η συνθησία που κάνει τον έρωτα να παίρνει μία θέσι άνομημενη σ' όλες τις άλλες καθημερινές πράξεις της ζωής μας, χωρίς τίποτε το έχωριστό και να κυλά, πλάι και μαζί μ' αυτές, χωρίς δική του άυτόνομη, χωρίς δικό του ρυθμό.

Ο θάνατος της μυστηριώδους γοητείας που έκανε τους δυο έρωτευμένους.

Η άνάγκη της άλλαγής, που προϋποθέτει την άνακατόρθωτη θόραά εκείνου που θέλουμε ν' άλλάξουμε και να το άντικαταστήσουμε με κάτι άλλο.

Όλα αυτά θα μπορούσαν να συνοψισθούν σε μία βασική άντιση: στο ότι η φτωχή άνθρωπινή καρδιά μας μπορεί να προσλωθί μόνο στην άγάπη.

Ο έρωας μολίζει μ' ένα γραμμάτιο, που η ήμερημνία της ληξέως του έχει άπομείνει άνοικτη. Θα την συμπληρώσει, κάποτε, η γυναίκα, χωρίς, ίσως, να καταλάβη και η ίδια πως το έκαμε αυτό.

Οι γυναίκες πρέπει να προσέχουν πολύ αυτό το σημείο. Δεν έξαρτάται από τον άνδρα να τον παραμείνι κοντά τους. Το άντίθετο θα ήταν αωστό: είναι ύποθεσις των έργων δικό τους το να κρατήσουν όσο πιο πολύ μπορούν κοντά τους τον άνδρα και το ίδονικό θα ήταν να τον κρατήσουν παντοτινά.

Γι' αυτό η φύσις προέκισε τη γυναίκα με τόσα χαρίσματα. Γι' αυτό της έβαλε τόσα θέλητρα. Γι' αυτό την τύλιξε μέσα σ' ένα βαθύ και άνεύχιστο μυστήριο και την έκαμε έλεια του νοού της Άρροβίτης. 'Ο ρόλος της είναι να προσελκύη και να συγκρατή τον πάντοτε άλγιστο άνδρα, να παραμείνι και να ματαιώνι τα τόσα συχνά παροστρημάτα του και να τον φέρη μαζί της μπροστά στο βωμό της θεάς.

Η σύγχρονη γυναίκα έχει παρερμηνεύσει αυτό το ρόλο της. Και νομίζει πως αυτή είναι εκείνη που πρέπει να την προσελκύουν και να την συγκρατούν. Άλλα, ο άνδρας θα ήταν άνικανος για μία τέτοια προσπάθεια και η φύσις δεν του έδωκε κανένα χάρισμα γι' αυτό.

Από τη στιγμή που ένας έρωας έχει πεθάνει, είναι περιττό και μάταιο να προσπαθούμε να τον άναυωονήσουμε και να τον έναυωονήσουμε. Καμιά φορά, αυτό το έναυωονήμα γίνεται έπειτα από χρόνια, με την εύκαιρία κάποιας εύτοχως συναντήσεως, που την πλαισιώνουν άμείως ένα σωρό εύχάριστες και συγκινητικές άναμνήσεις.

Άλλα, στις περιπτώσεις αυτές, δεν πρόκειται για έναυωονήμα. Βρισκόμαστε, οδυσιαστικά, μπροστά σε μία καινούργια άγάπη, που την διαμαρτυρούν και την άμορφάουν όλες οι καλές άναμνήσεις του παρελθόντος —γιατί, όσο για τις κακές, έξαφανίζονται την ίδια στιγμή από το μυαλό μας.

Συμβαίνει σε πολλά ζευγάρια να είναι η άγάπη τους ένας πραγματικός νεκρός, ένα άληθινό πτώμα, που δεν έχουν τη δύναμη, άλλ' ούτε και την εύγένεια να το θά-

ψα. Γιατί η τάξη ενός νεκρού είναι ένα καθήκον και γι' αυτό παίρνει μία τόσο έξωχωρηθή θέσι στις παραδόσεις όλων των λαών και στις διάφορες θρησκείες. Το έρωτικό πτώμα διαφέρει όμως, κατά το όποιο από όλα τα άλλα πτώματα: ότι μπορεί να το περιφέρει κανείς για πολύν καιρό, χωρίς να αισθάνεται το βάρος και τη δυσάρεστη όσμη του. Η ένεργεία του όμως είναι κρυφή και ύπουλη: δηλητηριάζει, σιγά-σιγά, εκείνους που το κρατάνε στα χέρια τους —τους δυο έραστές, με τον πεθονέμο έρωτα.

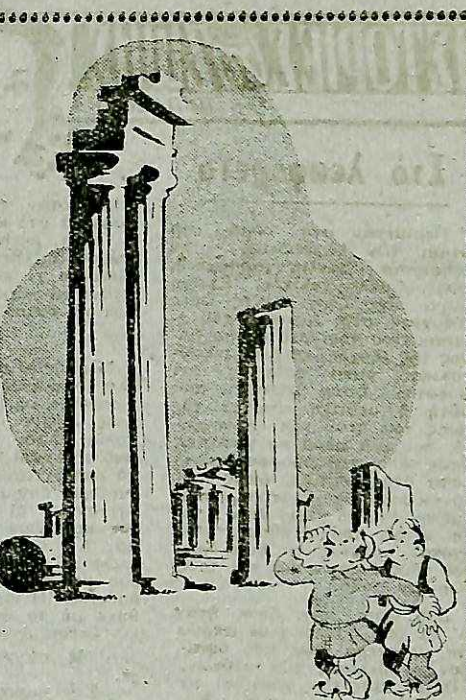
Από ένα νεκρό έρωτα, ο χωρισμός είναι προτιμότερος.

Με τον καιρό, ο νεκρός αυτός θα πάρη τη θέσι του μέσα στις άναμνήσεις μας και θα έρθι το πλαίσιο που του ταιριάζι: ένα πλαίσιο καμωμένο από λίγες χαρές κι' από πολλές λύπες, δάκρυα και πόνους. Δεν θα είναι παρά μία άνάμνησι, που θα την φυλάξι με στοργή και συγκίνησι μέσ' στην καρδιά μας.

ΣΩΖΑΝ ΒΕΡΝΟΝ

Το ψάρι που έρπει

Ζη στην Άσία, ίσως στην Κεϋλάνη, κι' έχει συνθηθεί περιεργότερες: Βγαίνει συχνά απ' τα ποτάμια, όταν πλησιάζουν, να στείρουν, και στένεται στη γη, προς το μέρος όπου το άνηγί το ένστικτο που ότι θα βρή άλλο νερό. Μπορεί έτσι να ζήσιν έξω απ' το νερό επί μία άολόκληρη βρομάδα και να διατρέξιν άποστάσεις μέχρι 2 χιλιομέτρων. Άν άνοίξη κανείς το κεφάλι του, βλέπει ότι έχει μέσα σ' αυτό πολυάριθμες μικρές κοιλότητες, όπου διατηρεί μία μεγάλη παρκαταθήκη νερού, κι' έτσι μπορεί να ύρατην επί ημέρες τα βράχια του όσο χρειάζεται για να διατηρηται στη ζωή.

ΑΓΝΟΙΑ

—Πώ!... Πώ!... Κύντρε, ρέ Κόλια, πως την κατήνησαν την Άθήνα οι βομβαρδισμοί!...

Μεταξύ φίλων

Ένας φίλος του μάλωνε το Ζάν. —Κούμμενε Ζάν, ενώ πολλές φορές φάινεται άνθρωπος δύνατο άνδρικού χαρακτήρος, άλλοτε δείχνεται άδύνατος σαν γυναίκα!...

Και ο Ζάν: —Η κληρονομική, φίλε μου... Οι μισοί πρόγονοί μου ήταν άνδρες κι' οι άλλοι μισοί γυναίκες.

"Ανθρωποι πούχασαν τον έαυτό τους

Τα τραγικά ναυάγια του πολέμου

Άνάμεσα στη όστρατιά των ανθρώπων που έναυαγίστην άδιάκοπα από τα διάφορα στρατόπεδα της Γερμανίας, υπάρχει μία κατηγορία θλιβερών ναυαγίων, που καθένα απ' αυτά άποτελεί μία ζωντανή τραγωδία.

Είναι οι άνθρωποι που δεν έχουν όνομα, που δεν έχουν άναμνήσεις, που έχουν χάσει την προσωπικότητά τους.

Τα συμμαχικά στρατεύματα τους περισυνέλεξαν είτε μέσα στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, είτε στην έσχρή, όπου είχαν καταρρώσει να διαφύγουν και περιεπαλύνοντο κατά τις τελευταίες ημέρες της καταρρώσεως της Γερμανίας.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν χάσει το λογικό τους. Συνεννοούνται περιφύλαξη για κάθε τι που άφορα τη σημερινή ζωή τους και θυμούνται σκιές από το πολύ πρόσφοτον παρελθόν τους. Άλλα, οι άναμνήσεις τους σταματούν σ' ένα ώριμένο σημείο, που, τις περισσότερες φορές, έχει οχέσι με τα μαρτύρια που ύπεφεραν από τους όποιους τους. Πέραν απ' αυτό δεν θυμούνται τίποτε άλλο, ούτε το όνομά των, ούτε όποιο που ήλθαν ούτε πότε ήλθαν, ούτε όποια συννεύνη ή γνώστην τους που άναυωονήσαν να άποτέλουν κάποιες εσφαλμένες ένδείξεις για την επάνοδο της χαμένης μνήμης των.

Ένα από τα τραγικά αυτά θύματα γαλλικής καταγωγής, μιλάει ακατάπιστα για ένα ποτάμι με πλατάνους και για ένα μύτερο κωδωνοστάσιο με άνεμοδείκτη. Άλλα παρομοία ποτάμια και παρομοία κωδωνοστάσια υπάρχουν άπειρα στην κεντρική και τη βορειοδυτική Γαλλία και θα ήταν πολύ δύσκολο να έξοκρίθωσι κανείς για ποιο από όλα αυτά πρόκειται.

Πολλές φορές, ο άνθρωπος αυτός, που είναι ηλικίας μόλις τριάντα χρόνων, τινάζεται από τη θέσι που φωνάζοντας: —Επί τέλους!... Το βρήκα!

Άλλα, άμέως έπειτα το πρόσωπό του σκοτεινιάζει, ο λαμός του σφίγγεται, σαν ένα άόρατο χέρι να τον πνήνη και χονδρά δάκρυα άρχίζουν να κυλάνε από τα μάτια του. Το φευγαλέο όραμα έχει χαθί και η επανασύνδεσις των παραστάσεων του είναι άδύνατη.

Ένας άλλος μιλάει θαυμάσια τρεις γλώσσες: γαλλικά, έγγλεζικά και ιταλικά. Φαίνεται, όμως,

πιθανώτερο ότι είναι και αυτός Γάλλος. 'Ο άνθρωπος αυτός δεν θυμάται όποιαδήποτε τίποτε. Η μνήμη του είναι άξίολογη και δείχνει ότι έχει διαβάσει πολύ απ' τη ζωή του. Δεν παρουσιάζει όμως, καμιά ώριμένη είδικεση.

Πιο τραγική είναι η περίπτωση μιας γυναίκας, σκεπτική νέας άκμης, από την Τσεχοσλοβακία που μιλάει για τα δυο παιδιά της, ένα άγόρι και ένα κορίτσι. Όταν όμως την ρωτούν για τα όνομά τους, τα χάνει, δεν έξερει τι να άπαντήσιν και το μόνο που θυμάται είναι ότι είχαν έθανέθι μπουκλές και μεγάλα γαλανά μάτια.

Η δυστυχισμένη είναι άπαρηγορητή για τη συμφορά της και κάθε τόσο ψιθυρίζει άνάμεσα σε λυγμούς: —Ποιος έξερει άν ζούν ακόμη!

Οι γιατροί δεν άπεληρίζονται για την θεραπεία των περιπτώσεων αυτών άμνησις, που τις άποδίδουν σε κάποιες έξαιρετικές συγκινήσεις, με έλατήριο το φόβο. Πιστεύουν, όλοάδοι ότι οι άνθρωποι αυτοί έπειτα από ένα μεγάλο κίνδυνο που διέτρεξαν ή έπειτα από μία σειρά μαρτυριών, έπεσαν, ξαφνικά, μία διανοητική διασάλευσις, που προσέβαλε μόνο το πεδίο της μνήμης και άφισε άθικτες όλες τις άλλες λειτουργίες του έγκεφάλου.

Η θεραπεία των μπορεί να έπιτευχθί κατά τον ίδιο τρόπο, δηλαδή, με μία νέα ζωηρή συγκίνηση, που θα επαναφέρη τη διασάλευση ισορροπία στις έγκεφαλικές λειτουργίες.

Τα τραγικά αυτά θύματα του πολέμου έχουν συγκεντρωθί σήμερα σ' ένα είδικό άσυλο, όπου προσπαθούν με διάφορα μέσα να τους επαναφέρουν τη χαμένη μνήμη τους. Τους διηγούνται ιστορίες και περιστατικά, τους διαβάσει ισορροπία στις έγκεφαλικές λειτουργίες.

Από τ' άλλο μέρος, ταξινόμουν μεθοδικά τις αίτιες άναμνήσεων, για να μπορέσουν να άναυαφούν κάποιες ένδείξεις. Άυσωχώς, όμως, οι αίτιες αυτές ύπερβαίνουν σήμερα τις έκατο χιλιάδες και ο άριθμός τους αυξάνει από τη μία μέρα στην άλλη, η πληθώρα δέ αυτή κάνει πολύ δύσκολη τη συστηματική έρευνα.

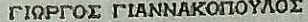
10

σου και του τα κουδούνιζε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΠΕΥΘΟΣ.

σούν τα περισσότερα αεροπλάνα του
και τους πιλότους των και να έπιτο
χύνουν την τελειωτική ήττα τους!

Γιαπωνέζικοι γάμοι

«Από τότε η νύφη θα φροντίσει για τα ορφανά της, που είχε άλλα κι' ελάχιστα. Μου 'δωσαν απάντηση από ένα άσπρο γάμος γι' αυτήν είχε λυτή και πένησι. Υγούντας από το πατρικό της σπίτι, έγει απ' όλους νεκρού. Ο γάμος της είχε γκάρουνε κι' ο θάνατός της για τη δική σ' οκονέμει. Μόλις η νύφη περάση το γάφλι της εξώπορτας, όλα τα δωμάτια

Επειτα, βγαίνουν όλοι από τό περίπτε-
ρο κι' εκεί μπροστά καίνε μέ χαρούμενες

ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

Στην εθνοτυπία της Ισπανικής Αύλης ο-
πάρχει η επίσημη φράση: «Η Βασιλεία
της Ισπανίας δεν έχει πόδια». Η προ-
αυσις της είναι η λέξη: Όταν η Μαργα-
ρίτα της Αυστρίας, σύζυγος του Φίλιππου
... έφθασε στην Ισπανία το 1599, πε-
σε από μια πτώση διάσημη για τις μετεω-
ρίσεις, δελτώντας τον παρήγνε. Οι πρόγονοι το
πρόσεχαν ένα πανάκριβο ζευγάρι τέτοιες
καλτσές. Αλλά η προσφορά τους θεωρή-
θηκε προσβλητική, ασυμβίβαστη με την ε-
θνοτυπία. Και πήραν την ξερή απάντηση
... «Η Βασιλεία της Ισπανίας δεν έχει
πόδια Κι' από τότε διατηρήθηκε αυτή η
φράση.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ὁπιοῦνται πιά καθόλου. "Αν ρω-
ση τους φίλους του, θά τὸν βεβα-
σουν ἐπὶ πρῶτου εἰς αὐτοῦ συνειση-
ζῆ τους γιὰ νὰ τοῦ δώσω ἕνα μάθη-
κί. Ἐστὶ θά πάω πιά νὰ με παρα-
λῶθῃ ὁ ἀνθρωπὸς του. Μποροῦμε νὰ
πὼν, ἐπὶ τέλος, νὰ βλέπομαστε καὶ
λιν ἐλεύθεροι...

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Σάβ: Για φαντάσου!...
Σουξάνα: Είπε περριτίες οι είρ-
νείες. Δεν μου είχες πη τόσες φορ-
ες;... Ότι δεν μπορούσες να ζή-
σεις μετ' αμά χωρίς αυτόν;
Σάβ: Μάλιστα. Πολεύσαμε μα

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Το διαμάντι και μέσα στ' λάσπη πάλι διαμάντι είναι.
★ Ή ύπομονη είναι το κλειδί τής επιτυχίας.
★ Άκουσε χίλιες φορές, μάς μια φορά μονάχα.
★ Τρώγε και γλέντα με τον φίλο σου, μη μὴ κάνεις επιχειρήσεις μαζί του.
★ Όποιος ρίχνει πέτρα στ' λάσπη, πιτυλάζεται.
★ Ή ζημία είναι αδεσφη του κέρδους.
★ Για τὸν παλαδό κάθε μέρο είναι γιορτή.
★ Ἄν ὁ ἀξιωματικός κλέψει ἕνα αὐτό, οἱ στρατιώτες θὰ κλέψουν χίλιες κοπές.
★ Δὲν χάνει τὴν ἀξία του ὁ ἥλιος ἂν ἡ νυχτερίδα δὲν καταδέχεται ν' ἀντικρύσει τὸ φῶς του.
★ Ὁ φλύαρος εἶνε σὲ ὅλου ὄχλο.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

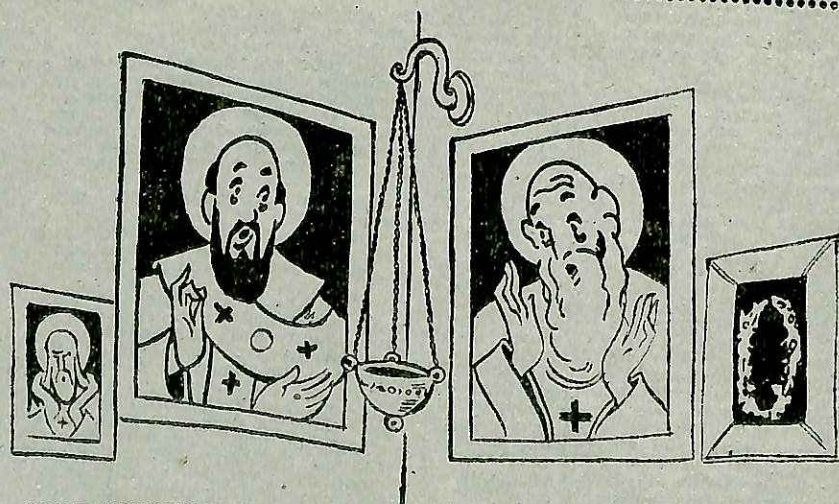
Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 32ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΕΝΤΑ. 2) ΜΙΚΑΔΟΣ - ΥΓΡΑΣΙΑ. 3) ΝΤΕ
4) ΚΑΛΑΜΑΙ - ΛΟΦΩΔΗΣ. 5) ΝΑΞΟΣ. 6) ΚΟΛΑΣ
ΣΥΝ - ΑΟΣΜΑ. 7) ΑΝΕΣΙΣ - ΠΑΙΚΑΙ. 8) ΝΟΜΙΣ
9) ΟΠΑΔΟΣ - ΑΝΕΤΟΙ. 10) ΝΟΞΟΣ - ΦΟΝ - ΑΘΗ
11) ΝΙΝΟΝ. 12) ΑΦΛΑΝΤΑ - ΕΧΜΗΛΤΑΙ. 13) ΟΛΚΙ
14) ΚΡΟΜΜΥΑ - ΡΙΝΟΒΙΑ. 15) ΛΙΒΑΣ.

ZAK ΚΩΝΣΤΑΝ

ΑΓΙΟΣ ΘΑΝΟΥΡΙΟΣ: Γιατί μ'ας άφησαν στο σκοτάδι άπόψε; Κι' όμως είχε ή καν-
ηγήρα δύο δρόμια λάδι ακόμα.
ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ: Τόρριζαν στη ντοματοσαλάτα!...

Π. ΦΟΡΑΙΠΕ

Ἡσυχᾶστε, ἐρωτευμένοι

Οι ψυχίατροι κι' οι ψυχοαναλυ-
αί ήρθαν κατόπιν να συμπληρώ-
σουν την ήττα του δόκτορος Φρό-
νσνκ, με τα συντριπτικά επιχει-

Κάνεις οε μπορεί ν' αγαπήσ.
'Η φύσις είνε χάος, μᾶς ἀποκ-
σπαθίζει, μᾶς σκορπίζει! Καὶ ὁ
κέντρωσι, ἀπόλυτη συγκέντρω

ЕРЭТИКН НҮХТА...

ΕΙΝΑΙ Η

να πωνάει

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Τὸ δαῦμα τοῦ Ὁρλὺ

του! ΘΕΛΕΙ ΚΛΕΙΣΤΟ
χώρο, να κυριαρχή τὸ
πρόσωπο πού λα-
τρεύεις, νὰ ἐπιβάλ-
λεται νὰ γεμίσει τὸ

λις απλώνεται μπροστά σας. Ώ-
ραιοτάτα κτίρια, άνθισμένοι κή-
ποι, μπάρ, ρεστωράν, αΐθουσες
μουσικής, κινηματογράφοι έπικάι-

γούν τὸ ἀεροπλάνο στὴν κρύπτη
του. Ἐκεῖ θὰ ἐπιθεωρήσουν τίς
μηχανές του, θὰ τὸ καθαρίσουν
καὶ θὰ νειώσουν τὸ πτεροφόρο

Περιπετειώδες διήγημα

Για την πράξι του αυτή, πέ-
κειο. Άλλά αθωώθηκε, χάρις
του. Δυο χρόνια ανώτερος, σκε-

ZAK SEZAM

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

409

Ενα ηλιόλουστο απόγευμα, βρισκόταν στο πάρκο με τὸν Μπενεντίκτ. Ὁ νέος ἀναζητοῦσε

Μιά βδομάδα αργότερα, ξηδ έκανε τὸ ρα-

πτομερως τα περιστασια
 παραχωρηθουν. Να γιατί σ'ας ζήτησα ένα κα-
 τάλογο! Είμαι άνθρωπος τακτικός, καθώς
 βλέπετε.

για να μη ξαναγυρίσει ποτέ πιά...
Σταμάτησε λίγο για ν' αναπνεύσει. Κάθισε
στην άκρη του δρόμου.

Πολύ λίγαι βέβαια ξέρουν τη λεπτομέρεια

πλανών. Κι' έτσι εξοντώθηκαν όλοι σχεδόν
έκείνοι που πήραν κάποιο μεγάλο άξίω-
μα κατά τὸ διάστημα τῆς αἰματηρᾶς αὐ-
τῆς ἐπαναστάσεως.

την επιφάνεια και μόνο μερικά μέτ
προτού να φθάση στο στοχο άνεβαίν
στην επιφάνεια.

Ἡ «ἄτομικὴ βόμβα»

Τελευταίες πληροφορίες

συχνά αυτή την έλπιδα. Μ
ατομική βόμβα λειτουργήσα
πώνια τελείωσε. Αυτή ασφ
λύσις.

Με τὴν ἐπαφὴ ὁμοῦ, τὰ
στοιχεῖα ἐκλείσαν ἀπότομα,
αἰχμαλωτίσαν τὰ ποντήρια
καὶ τὰ κράτησαν ἑτοι ὡς ὁ-
του ἀνέθηκε ἡ παλινρροία
καὶ τὰμνησε.

“Ένας σκύλος

A. ΝΤΕΣΤΟΥ

Μια συνωμοσία ξέσπασε το Σεπτέμ-
βριο του 1771. 'Αλλ' ο Στρούενσε τη
είχε πληροφορηθεί από πρωτότερα κα

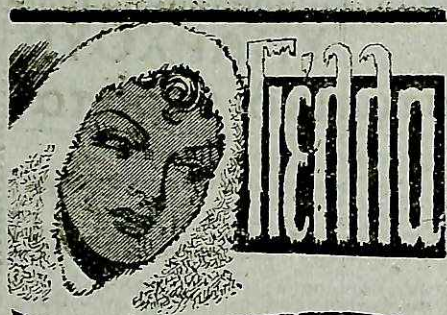
που είχε μαζί της και η βασίλισσα, γιφτοντας στην παγίδα, παραδόθηκε τ' ένοχλή της.

«Επειτα απ' αυτή την δοξολογία τ' το δικαστήριο έκηρυξε λυμένο τ' ό γά της μέ τόν βασιλέα Χριστιανό και τ' έξωρισε στην Άγγλια, όπου έζησε γα χρόνια ακόμα, βοηθώντας πάντα μεγάλο μέ όσον έρωτα τής πόλης τ' αυτής.

προϊστορικὰ τέρατα;

Τὸ δῖλημμα τοῦ Κασουγτίλιο

• τάρταρ και θα τουφεκισθούν. Έαν παλινένδοξοι
• και δώσω, ότι άνηκον στον τακτικό Ισπαν
• στρατό, αυτοί μὲν θα γυμνώσουν το θάνατο,
• θα παρακρίσεισθουν να αικιολογώ το θάνατο, άλλ
• οίς το έρω, τον έρω, ότι είμαι πολύ άδικο
• γιατί αυτό έδω έμαθα σαν να είχα κηρύξει επ
• ρως τον πόλεμο έναντιον της Ρωσίας και των α
• μάχων της.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ: Τη στιγμή που ο Χόουλαντ φεύγει από το σπίτι της Γιάλλας...

20ον "Επειτα, σκόπευε ψιλά τη λάμπα που κρατούσε στα χέρια του...

Ο Χόουλαντ είχε καθίσει τώρα στο σκαμνάκι. Τα μεγάλα μάτια του 'Ιντόριο έλαμπαν σαν δύο αναμμένα κάρβουνα...

Ημιον βέβαιος πως θα σ'αφύρισκα πεθαμένον, γαστρίσει με φωνή τόσο αιγινή, που θα ήταν αδύνατο ν' ακουστή πώς από την πόρτα...

Λέγοντας αυτά, τράβηξε ένα δεύτερο σκαμνάκι, που βρισκόταν κάτω από το τραπέζι...

Τα μάτια του έπεσαν στο στενό άνοιγμα, που ο νέος τ'είχε μεγαλώσει αρκετά...

Πολύ άργα, κύριε, είπε. Οι έχθροι σας βρισκόνται στο δωμάτιο που είναι απάναν...

Κι' ενώ το ίδιο σκεπτόμουν για να σε νά φωνή ήρεμος. Πως υποπτεύεσαι να δραπέτευσε από την καλύβα;

Ηρθαν και με έλασαν, μόλις σ'αφύρισκα. Διαφορετικά γιατί με σκεπτόμουν...

Τους έστειλε η Γιάλλα, είπε ο Χόουλαντ. Την είχα ειδοποιήσει...

Η απάντησή του 'Ιντόριο τον είχε καταπονήσει. Ο μύθος δεν τον είχε προδώσει...

Είδα τη Γιάλλα, έκαμε ο Ματέο. Σ'αφύρισε τους χειρισμούς της και μου πει να απελευθερώσει ολόκληρο...

Αν ήξερε... αν ήξερε τι πρόκειται να εκκρίσει μέσα στο δωμάτιό της και, έκα...

Κατά πάσα πιθανότητα, όταν πέσανε κάτω πληγωμένοι - θα την αφήσουν ε...

Είπα, κύριε, είπε ο Χόουλαντ. Ένα ρίγος απλώθηκε στο σώμα του Χόουλαντ...

Τεσσεροεπίσημο, απάντησε. Και ο 'Ιντόριο ανατρίχιασε επίσης. Τα δάκτυλά του σφιγγόντανε νευρικά και, με...

Μάρτυς μου ο Θεός ότι θα έδινε δέκα χρόνια από τη ζωή μου για να σ'αφύρισε. Θα το έκανα άμεσα, κύριε...

Αν υπήρχε και μία μονάχα ελπίδα. 'Αλλά...

βρισκόνται στο επάνω δωμάτιο... και περιμένουν... Στις έξη...

Η φωνή του κόπηκε μέσα στο λάρυγγά του.

Λοιπόν, στις έξη;... ρώτησε ανυπόμονο ο μηχανικός.

Ο 'Ιντόριο έκαμε μία προσπάθεια για να απαντήσει.

Έχετε δικήν, είπε. Καλύτερα να σ'αφύρισε...

Και τι άλλο; -Και δημό τους, κύριε!

Ο Χόουλαντ προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να σ'αφύρισε μια ιστορία, κύριε...

Αυτό έγινε πριν από δεκάξι χρόνια. 'Η σκηνή που θα σας αφηγηθώ...

Η σκηνή που θα σας αφηγηθώ εκτυλίχθηκε 'Εναν από τους σταθμούς της 'Εταιρίας του Βορρά...

Αλλά, η αγάπη μας δεν ήταν τίποτε, κύριε, μπροστά στην αμοιβαία αγάπη που έβγαζε...

Ο σταθμός μας ήταν ο πιο εύχρηστος ο'όλη την περιοχή...

Αλλά, κύριε, είχαμε έναν καλό λόγο για να μην σ'αφύρισε...

Πέθανε, λοιπόν, ρώτησε ο Χόουλαντ. -Ναι, πέθανε. Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε...

Τα μάτια του 'Ιντόριο είχαν αγριέψει, καθώς έκανε αυτή την ερώτηση.

Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε; -Ναι, πέθανε. Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε...

Ο Χόουλαντ τον κύτταζε σατισμμένος. -Δεν καταλαβαίνω, έκαμε. Πως θέλεις να το μαντέψω;

Να το μαντέψω; -Ναι, 'Ιντόριο. -Δεν το ξέρετε, λοιπόν, κύριε;

Πως θέλεις να το ξέρω, αφού πρώτη φορά έρχομαι σ'αφύρισε...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ασπρο!

Όσοι, την έχεις κάνει ψάκα θέλεις δέμα μελαφρό σαν άλλες ν' αποκρίσεις...

Να ξέρεις θα σε σκυλοβόλιναν το κορμί σου το μαυρίσαν τα κορίτσια τ'άλλα...

Θα μου περάσει κι' (άγα) και θα σ'αφύρισε (κάλα)

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Ο μόνος σκεδόν άνθρωπος με τον οποίο έχω κουβεντιάσει;

Ο μύθος τον κύτταζε με δυσπιστία. -Περίεργο! έκαμε. Μπορεί να έχετε δικήν, κύριε...

Μιλούσε πολύ ήρεμα τώρα. -Θα σ'αφύρισε, λοιπόν, συνέχισε, με ποιο τρόπο πέθανε...

Αυτό έγινε πριν από δεκάξι χρόνια. 'Η σκηνή που θα σας αφηγηθώ...

Η σκηνή που θα σας αφηγηθώ εκτυλίχθηκε 'Εναν από τους σταθμούς της 'Εταιρίας του Βορρά...

Αλλά, η αγάπη μας δεν ήταν τίποτε, κύριε, μπροστά στην αμοιβαία αγάπη που έβγαζε...

Ο σταθμός μας ήταν ο πιο εύχρηστος ο'όλη την περιοχή...

Αλλά, κύριε, είχαμε έναν καλό λόγο για να μην σ'αφύρισε...

Πέθανε, λοιπόν, ρώτησε ο Χόουλαντ. -Ναι, πέθανε. Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε...

Τα μάτια του 'Ιντόριο είχαν αγριέψει, καθώς έκανε αυτή την ερώτηση.

Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε; -Ναι, πέθανε. Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε...

Ο Χόουλαντ τον κύτταζε σατισμμένος. -Δεν καταλαβαίνω, έκαμε. Πως θέλεις να το μαντέψω;

Να το μαντέψω; -Ναι, 'Ιντόριο. -Δεν το ξέρετε, λοιπόν, κύριε;

Πως θέλεις να το ξέρω, αφού πρώτη φορά έρχομαι σ'αφύρισε...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ασπρο!

Όσοι, την έχεις κάνει ψάκα θέλεις δέμα μελαφρό σαν άλλες ν' αποκρίσεις...

Να ξέρεις θα σε σκυλοβόλιναν το κορμί σου το μαυρίσαν τα κορίτσια τ'άλλα...

Θα μου περάσει κι' (άγα) και θα σ'αφύρισε (κάλα)

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Η γυναίκα που μιλάει ΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ

Το παράδοξο φαινόμενο της Σταμ. Βαμβακιά

Παράξενα φαινόμενα άναστατώνανε πριν λίγους μήνες ένα χωριό της Μυτιλήνης. Μία νέα γυναίκα, η Σταματίνα Βαμβακιά...

Πολλοί δεν το πίστευαν αυτό. Άλλοι πάλι σημειώναν με θρησκευτικό ζήλο τα λόγια που έβγαζαν απ' το στόμα της Σταματίνας...

Ο κόσμος πρέπει ν' ακολουθήσει ό,τι είνε χαράγμενο ψηλά, πίσω απ' την εικόνα, αλλιώς θα καταλήξει σ' αυτό που είνε χαράγμενο από κάτω...

Ετσι ένα πρωί μαζί με τον παπά του χωριού κι' άλλους δυο τρεις θεοσεβείς χωρικούς η Σταματίνα πήγε στο μέρος, όπου είχε δει...

Αίνας μέρες αργότερα η Σταματίνα Βαμβακιά έδωκε με κατάληψη ότι έφερε χαράγμενο στο σώμα της, σαν με αίμα την εικόνα της Θεοτόκου...

Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε; -Ναι, πέθανε. Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε...

Ο Χόουλαντ τον κύτταζε σατισμμένος. -Δεν καταλαβαίνω, έκαμε. Πως θέλεις να το μαντέψω;

Να το μαντέψω; -Ναι, 'Ιντόριο. -Δεν το ξέρετε, λοιπόν, κύριε;

Πως θέλεις να το ξέρω, αφού πρώτη φορά έρχομαι σ'αφύρισε...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ασπρο!

Όσοι, την έχεις κάνει ψάκα θέλεις δέμα μελαφρό σαν άλλες ν' αποκρίσεις...

Να ξέρεις θα σε σκυλοβόλιναν το κορμί σου το μαυρίσαν τα κορίτσια τ'άλλα...

Θα μου περάσει κι' (άγα) και θα σ'αφύρισε (κάλα)

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΣΕΡΙΝΤΑΝ

"Ερως, πλούτος, κραιπάλη και δυστυχία

Ασφαλώς οι γονείς του Σέρινταν δεν θα φανταζόντουσαν ποτέ πέντε παιδιά τους...

Ο μικρός Ρίτσαρντ, θα γινόταν μία μέρα διάσημος συγγραφέας και πολιτικός με άλ...

Αίνας μέρες αργότερα η Σταματίνα Βαμβακιά έδωκε με κατάληψη ότι έφερε χαράγμενο στο σώμα της, σαν με αίμα την εικόνα της Θεοτόκου...

Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε; -Ναι, πέθανε. Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε...

Ο Χόουλαντ τον κύτταζε σατισμμένος. -Δεν καταλαβαίνω, έκαμε. Πως θέλεις να το μαντέψω;

Να το μαντέψω; -Ναι, 'Ιντόριο. -Δεν το ξέρετε, λοιπόν, κύριε;

Πως θέλεις να το ξέρω, αφού πρώτη φορά έρχομαι σ'αφύρισε...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ασπρο!

Όσοι, την έχεις κάνει ψάκα θέλεις δέμα μελαφρό σαν άλλες ν' αποκρίσεις...

Να ξέρεις θα σε σκυλοβόλιναν το κορμί σου το μαυρίσαν τα κορίτσια τ'άλλα...

Θα μου περάσει κι' (άγα) και θα σ'αφύρισε (κάλα)

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

να προκαλέσει τον Σέρινταν σε δεύτερη μονομαχία, και το κατόρθωσε.

Η μονομαχία αυτή άρχισε με πιστόλι, έσκολοφόσε με σπαθί και τελείωσε με ένα γερό (μπόξ).

Η ώραία 'Ελισάβετ είχε συγκινηθεί βαθιά από την άρρωσση του νέου Σέρινταν...

Ο Σέρινταν τότε, πήγε και τη ζήτησε από τους γονείς της. Μα ούτε οι γονείς της νέας, ούτε οι δικόι του θέλησαν να δώσουν τη συγκατάθεσή τους γι' αυτό το γάμο...

Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε; -Ναι, πέθανε. Είχε ανάγκη μίπως να σ'αφύρισε...

Ο Χόουλαντ τον κύτταζε σατισμμένος. -Δεν καταλαβαίνω, έκαμε. Πως θέλεις να το μαντέψω;

Να το μαντέψω; -Ναι, 'Ιντόριο. -Δεν το ξέρετε, λοιπόν, κύριε;

Πως θέλεις να το ξέρω, αφού πρώτη φορά έρχομαι σ'αφύρισε...

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ασπρο!

Όσοι, την έχεις κάνει ψάκα θέλεις δέμα μελαφρό σαν άλλες ν' αποκρίσεις...

Να ξέρεις θα σε σκυλοβόλιναν το κορμί σου το μαυρίσαν τα κορίτσια τ'άλλα...

Θα μου περάσει κι' (άγα) και θα σ'αφύρισε (κάλα)

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Όσοι, από το ζύλο!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Μ'αυτή τη μόδα μ'έκαμε πριν κι' ενώ νουστάρι την (ασπρί) σ'αφύρισε το φύλο...

Νοσταλγία

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ

— Ντομάτες δεν θά φάω ἄμα λαρύγγι τοῦ μα
νάβη θά τὸ φάω. Βάλασα, μπίλασα!

Τζαμπατζής

— Διγαμία.

Διήγημα τρόμου

καί μου, αλλά πολύ γερασμένη, με

καθώς καὶ τὰ κύρια χρώματα.

Υπάρχει φυσικός θάνατος;— Ἡ θεωρία τοῦ Μετανικῆφ.—ἐντέρα ηλικίας χιλιάδων ἐτῶν καὶ θέντρα θάνατα.— Τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ πρωτόζωνων ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸ θάνατο.— Πῶς πολλαπλασιάζονται.— Ἐλπίδες παρατάσεως τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου κλπ.

.....

Хіоїмор

— Διγαμία.

— Μονοτονία, παιδί μου.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

10 3018 10 7

Ὁ ἀριθμὸς 7 ἐθεωρεῖτο ιερὸς στὴν ἀρχαιότητα. Ὁ Θεὸς ἔτισε τὸν κόμο σὲ 7 ἡμέρες. Ἡ ἑβδομάδα ἔχει 7 ἡμέρες, ἡ σεληνὴ 7 φάσεις. Τὸ εἰλω-

«...βίαιον» εορτάζεται στα 7 χρόνια 7 φορές. Υπάρχουν 7 περιοδοί στη ζωή του ανθρώπου, 7 Χάριτες, 7 θανάσιμα αμαρτήματα, 7 αίσθησεις, 7 άρετες.
Ο Χριστός έμεινε 7 ώρες στο Σταυρό.

μίλησε 7 φορές πάνω ἀπ' αὐτόν, κι
ἀνελήφθη μετὰ ἐπτάκις 7 ἡμέρας. Κα-
τὰ τοὺς ἀρχαίους, ὄντην 7 οὐρανοί
7 πλανήται, 7 σοφοί, 7 θαύματα τοῦ
κόσμου. Οἱ λόγος τῆς μονιμῆς εἶναι 7

καθώς καὶ τὰ κύρια χρώματα.

В. ФОРМГА

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ...

Καθώς περνούσαν οι Βεδουίνες, πηγαίνοντας στο πηγάδι για νερό, μία απ' αυτές, η χοντρο-Σίφφα, σταμάτησε και μού πρόσφερε ένα πανέρι που είχε πλέξει για μένα. Όταν απομακρύνθηκε, με το κυματιστό περπάτημά της, είδα ότι της είχε πέσει ένα πακέτο γράμματάς, δεμένα με χροματιστή κορδέλλα. Τα σηκώσα μηχανικά κι είδα με έκπληξη ότι το γράμμα ήταν κομμάκι καί λεπτό.

Ένα πολύπλοκο συναίσθημα, δυνατότερο από μία απλή γυναικεία περιέργεια — το προαισθημα κάποιου μυστηρίου — μ' έστρωσε να τα φυλλομετρήσω. Άνοιξα ένα στήν τήνη και το διάβασα. Ήταν γεμάτο τρυφερά λόγια, αληθινό αριστοκράτημα ερωτικού πάθους και ρωματισμού. Το ίδιο κι' εμένα τ' άλλα... Ο άγνωστος έραστής μιλούσε γι' αγάπη και για ήδονη, με τέτοια φλόγα, ώστε ζήλεμα τη γυναίκα του είχε προκαλέσει μία τέτοια άγνοια.

Μα την ήξερα, τη γυναίκα αυτή! Ήταν η Σίφφα, που μούλοδους τον έρωτά της... μία παχιά Ιθαγενής, που δεν μπορούσε καν να διαβάσει τις τρυφερές εκείνες λέξεις, κι' ακόμα λιγότερο να τις καταλάβει.

Το ίδιο βράδυ, πήγα να την ιδω στο σπίτι της. Με δέχθηκε μ' ένα κουτό χαμόγελο στο μαρμαίνο πρόσωπό της και μ' έβαλε να καθίσω σε μία φάβα. Την κούταξα και θυμάμουν τις φράσεις ενός απ' τα γράμματά: «Δ' ε ν έ ρ ω τί μ α γ ι α μ ο υ χ ε ι ς κ α ν ν ε ι, κ ι' ε χ ε ι ς σ κ λ α...

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Για να καίτε λιγότερο φτωαέριο δεν έχετε παρά να μην ανοίγετε έντελώς το κλειδί του μετρού σας; Το λάδι το οποίο σχηματίζει άφρο όταν κινώσετε την φιάλη είναι κάθε άλλο παρά άφρο! Η ανεργία της πυρμαίδος του Χέοσης άπαιτσε εργασία 600 χιλιάδων ανθρώπων, επί 20 όλόκληρα χρόνια;

Αποδείχθηκε διά στατιστικῶν ότι δεκαέξι από εκατό φρενοδραβείς έπαθαν από έρωτα; Ο Σοφοκλής είχε βραβευθῆ από νειάτα του σ' ένα διαγωνισμό ανδρικής καλλονής;

Η δυναστεία των Μικιδών της Ιαπωνίας είναι η πιο μακρά των δυναστεία που υπήρξε ποτέ. Βασιλεύει συνεχώς επί 2.600 χρόνια περίπου;

Ενας Γάλλος γιάτρος ισχυρίζεται πως οι περισσότεροι φαλακροί οφείλονται μεταξὺ των κρεοφάγων ενώ των χορτοφάγων, τα μαλλιά δεν πέφτουν εύκολα; Η ζάχαρι ήταν ίσως γνωστή στους Κινέζους πρό που χρόνια π.Χ., ή κατασκευή της ήταν γνωστή στο Ουράνιο κράτος;

Πρώτος ο Μέγας Αλέξανδρος έκανε γνωστό στην Ελλάδα ένα είδος γλυκού ρευστού που το έδωσαν οι Κινέζοι από ένα είδος καλαμιού;

Μέχρι της εποχής εκείνης ή ζάχαρι ήταν άγνωστη στους Ιουδαίους, Αιγυπτίους, Βαβυλωνίους και Έλληνες;

Η πορτοκαλιά καρποφορεί, γενικώς, μέχρι του 1600 έτους της ηλικίας της;

Στην Ιαπωνία όμως υπάρχουν πορτοκαλιές 350 ετών που εξακολουθούν να καρποφορούν;

Η στατιστική έχει αποδείξει ότι απ' τα μικρά παιδιά που υποβιβάζονται από ατέκνους, τα τέσσερα πέμπτα είναι κορίτσια και το ένα μόνον πέμπτο αγόρια;

Η πόλις όπου γίνονται οι περισσότερες και το λιγότερες κλοπές αυτοκινήτων είναι ή πόλις του Ακρωτηρίου, πρωτεύουσα του κράτους της Νοτίου Αφρικής;

Το αρχαιότερο καμπαναριό εκκλησίας που σώζεται μέχρι σήμερα βρίσκεται στην Αγγλική επαρχία Μπούκινγκχαμ Σάιρ και έχει κτισθῆ το 1316;

... Τα νσιά των Κυκλάδων και ή Εύβοια έχουν την ίδια γεωλογική σύσταση;

Οι Περούβιανοί θεωρούν απαραίτητο να έχη ή γυναίκα τους μεγάλα ρουθούνια;

κι' έμένα σ' αυτή την εδμή της.

Οι ήμερες μού φάνηκαν α-τό τότε ατελείωτες. Γιατί πε-ρίμένα με λαχτάρα τον άνθρω-πο εκείνο, που τα γράμματά του με είχαν τόσο βαθεία συ-κινήσει, τα γράμματά που μόν-ο ενώ τα είχα διαβάσει, δι-χως άλλο...

Επί τέλους, ή Σίφφα ήρ-θε σε λίγες μέρες να με ιδῆ. Τη συντρόφευε ένας νέος γε-γυρός κομικά ντυμένος: με μία γκριζά κελεμπία, ένα ροζ που-λόβερ, μία πράσινη γραβάτα κι' ένα κασκέτο με μεγάλα κα-ρού. Το πρόσωπό του ακτινο-βόλυσε από χαρά και περη-φάνεια γι' αυτό το στολισμό του. Οι Βεδουίνες τον κούτα-ζαν που περνούσε, κι' οι κα-μύλες ακόμα κάρφωσαν επάνω του μία άορστη ματιά γεμάτη θαυμασμό, θαρρείς.

Ο θριαμβευτικός τόνος της Σίφφα ήταν άπείριγτος, ό-ταν μού είπε:

— Αυτός είναι!

— Ποιος αυτός;

— Αυτός που έγραψε τα γράμματά!

— Ξέπασα σε γέλια ακρά-τητα.

Βλέποντας ότι διασκέδα-ζε τόσο πολύ, ή Σίφφα άρχισε να γέλαη κι' αυτή, μ' ένα τρόπο που έκανε να τραντάζεται το πελάριο κορμί της. Ο άρα-της όμως φαινόταν ότι δυσκο-ρούσε γι' αυτή ανέστητη αύ-τη ευθυμία μας.

— Έθ' αν ήσυχάζα λίγο, τού εί-πα:

— Είπε πολύ ώραία τα γράμματά σου. Ήθελα από καιρό να σε συγχωρώ...

— Έκείνος φύσκωσε από εύ-χορήστρη για το κομπλιμέν-το. Καθώς όμως έφηνε, τού μωρμουρούσα ιδιαίτερος:

— Ξανάσα να με ιδῆς α-πόψε το βράδυ.

— Όταν ήρθε, μόνος του, δεν δυσκολεύθηκε να άμολογήσει ότι δεν ήξερε καθόλου διάβα-σμα και γράψιμο.

— Μα τότε αυτά τα γράμ-ματά;... ρώτησα.

— Δεν μού άπάντησε.

— Τα έκλεψε;... πρόσθεσα.

— Έμεινε και πάλι άσιγηλός.

— Ξέρω τι θα κάμω, είπα στην τήχη. Θα είδοποιήσω τον υπολογαγό σου.

— Όχι, μην της τίποτε! με θερμοπαράκαλεσε με φόβο.

Είχα μαντέψει σωστά: Ή-ταν υπέρτης κάποιου Γάλλου υπολογαγού.

— Πώς είναι ο αξιωματικός σου; ρώτησα.

— Άριστος, φίλος, νέος, με μάτια σαν τον ούρανο...

— Αυτός γράφει τα γράμ-ματά... μ' έρω.

Ο μάγος έσκυψε το κε-φάλι.

— Τα βάζει έπειτα σ' ένα φακέλλο και σ' στέλνει να τα ταχυδρομήσει, έσύ όμως κρατάς για τον έαυτό σου!...

— Πρόσθεσα με φωνή άπειλητική. Δεν καταλαβαίνεις πόσο σοβα-ρό είναι αυτό που κάνεις;...

— Ναι, γράφει αυτά τα γράμματά, με δέκαφω εκεί-νος, τα βάζει σ' ένα φακέλλο, αλλά δίχως δεικνύνει. Έχει μαζευτή μία στίβα απ' αυτά πάνω στο γραφείο του, και γράφει διαρκώς του, και τί περτάει λοιπόν, αν παίρ-νω μερικά;

— Δεν τόν άκουσα πιά. Ή καρδιά μου είχε περάσει στον άνθρωπο εκείνο, τον άπομονω-μένο, μακριά απ' τον κόσμο, που έγραφε σε μ' ένα άγνωστο. Και κάτι μούβλεπε, στο βάθος της ψυχής μου, ότι τα γράμ-ματά του είχαν φτάσει στον προορισμό τους... ότι είχαν γράψει για μένα!

Η έρωτική του πρόσκληση είχε άκουσθῆ επί τέλους... έα πηγαίνα να τον ιδῶ, θα πετούσα κοντά του. Τον άνα-ποδοσα τρέλλα, φλογερά, χω-ρίς να τον έχω άντικρύσει...

ΜΑΡΙΑ ΝΤΕ ΝΙΚΟΛΑ

Ο κουμπάρος

Στα μέρη του Ίκονιου ζούσε κάποτε ένας χριστιανός, χρόνια εγκαταστημέ-νος στην Ανατολή, ο Λάμπης ο Χα-τζεμπέογλου.

Δεν είχε στον κόσμο τον όμοιό του ο Λάμπης. Που τον έχανε που τον εύρισκες πάντα κοντά στα θηλυκά. Χανόνταν για ποδόγυρο ο άναθεστημέ-νος. Τού άρεσαν οι γλυκοκουβέντες, τα χωράτα, οι κουκουσουρίες.

Είχε τρυφερή καρδιά, βλάπεις, κι' ό-που γάμος και καρά αυτός ήταν πρώ-τος και καλύτερος.

Μα τα χρόνια περνούσαν. Κι' ή μάνα του πούθελε να τον δῇ ν' άνοιξη σπίτι δικό του και να νοικοκυρευτεί τούλεγε συχνά-πυκνά:

— Λάμπη, ο καιρός κυλά, σαν τὸ νε-ρό στ' αυλάκι. Τα χρόνια γυγούν. Εί-νε καιρός να παντρευθῇς, γυιέ μου.

— Ο Λάμπης γελούσε με την καρδιά του κι' άπάντησε:

— Τι λές, μάνα μου; Δεν τρελλάθη-κα να σκληρωθῶ από τώρα. Θα τα γλεν-τήσω τα νειάτα μου. Είμαι νέος ακόμα.

— Μάεψε το μυαλό σου, παιδί μου.

— Δεν άκούω τίποτε. Κι' έπειτα ν' α-σού πού μάνα μου και τὸ άλλο; Μ' ά-ρέσει να τρυγῶν τον έρωτα ποτέ οῦ και ποτέ εκεί, όπως η πεταλούδα που ρουφάει τὸ μέλι από λογιῆς-λογιῆς λου-λούδια.

Τη γρη῏ μάνα του τη στενοχωρούσε ή ζωή του γιου της, μα τί να τὸ κά-μῃ που ήταν στραβοκέφαλος και χανό-ταν για γλέντια κι' άνάγες...

Μία μέρα παντρεύονταν κάποιος γεί-τονας του Χατζεμπέογλου, χριστιανός κι' αυτός κι' έπειδή δεν υπήρχε τρίτος χριστιανός στο χωριό άναγκάστηκε να δεχθῇ για κουμπάρο τον άνεκδιήγητο κι' άνοικόνόμῃτο Χατζεμπέογλου.

Όταν έβαν παπῆ από κάποιο γειτο-νικό χωριό, ο γάμος έγινε κι' άκολού-θησε ένα γλέντι τρικυβέρτο.

Ο Χατζεμπέογλου ήταν στις δόδες του. Γλεντοκόπησε δυο μερώνυχτα, έ-χοντας πάντα κερφωμένο το βλέμμα του στη νύφη. Αχ! Τί έμορφη κοπέ-λα! Νά την πίνης, τζάνουμ, στο πο-τήρι!...

Ο Χατζεμπέογλου κοτέδαζε τα πο-τήρια τὸ ένα ύπερα από τὸ άλλο και κρυφαστόνεζε.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Ένα πρωί συνάντησε τὸ δρόμο τον Χατζεμπέ-ογλου ένας Τούρκος φίλος του, ο Νε-τζίπ, κι' άπόρσε με τὸ χάλι του. Τὸ μῆτι του Λάμπη ήταν φρικτά πριμένο και κατάμαυρο.

— Σε καλό σου! Τί έπαθε τὸ μάτι σου; ρώτησε ο Νετζίπ.

— Αυτό τὸ κακό, άπάντησε ο Λάμπης, μού τόκαμε κάποιος Χριστιανός που πα-ραστάθηκε στὸ γάμο του ως κουμπά-ρος, γιατί φίλησα τη νύφη.

— Βά, βά, βά!... Εσώνεις ο Νε-τζίπ. Ενώ, τζάνουμ, έζρω πως στους γάμους τους δικούς σας ο κουμπάρος φίλει ελεύθερα τη νύφη, χωρίς παρε-ξηγίες, ξυλοδαρμούς.

— Ναι, έτσι είναι, άναστρέναε ο Χα-τζεμπέογλου, αλλά έγώ ρίχτηκα και φίλησα τη νύφη... ένα μῆνα μετά τὸ γάμο!...

Η μοντέρνα υπηρέτρια

Η κυρία: Και γιατί έφυγε από την άλλη σου κυρία, παιδί μου;

Η νέα όπηρέτρια: Δεν έχω να σας δώσω λόγο! Μήπως έγώ σας ρώτησα, γιατί διάβατε την άλλη σας όπηρέτρια;

Αποτυχημένο κομπλιμέντο

—Ω, με συγχωρείτε κυρία, που δεν σας χαίρεται! Αλλά φαίνεται τόσο ώμορφη σήμερα, ώστε μά την αλήθεια... δεν σας άνεγνώρισα!...

Μεταξύ ζητιάνων

—Λοιπόν την πάντρεψες την κόρη σου; Καί τί προίκα έδωσες στο γαμπρό;

—Νά, τὸ σταυροδρόμι που στεκόμουν και ζητάωσα. Είναι τὸ καλύτερο πέρασμα της Αθήνας.

Ο «τρελλος φονιάς»

«Έπειτα από 10 ετών ήσυχη συζυγική ζωή, ο Τζών Κάνταλ, καθηγητής της χημείας στο Κολέγιο Λόρελ, είχε ξε-μυαλισθῆ από την ελπίδα "Έδελιν, τη νέα κι' όμορφη δασκάλα των γαλλικών της ίδιας σχολής. Κι' είχε άποφασίσει να σκοτώσει τη γυναίκα του, για να μεί-νη ελεύθερος και για να μπορέ με την περιουσία της να ικανοποιήσει κάθε κα-πρίτιό της φιλενάδας του.

Είχε καταστρώσει τὸ σχέδιό του με μεγάλη επιμέλεια. Κάθε τρίτη και Πα-ρασκευή άπνέγνυμα, πηγαίνε σε μία βί-βλιοθήκη και ζητούσε ένα βιβλίο χη-μείας. Έπειτα χανόναν άναμεσα στους άναγνώστες που γέμιζαν τις αίθουσες. Δεν καθόταν όμως να μελετήσει: Έφευ-γε κρυφά και πηγαίνε να περάσει με-ρικές ώρες με την Έδελιν. Κατόπιν έαναγύριζε, δέκα λεπτά πριν κλεισθῇ ή Βιβλιοθήκη, κι' επέστρεφε στον υπά-λληλο τὸ βιβλίο που είχε πάρει. Τὸ ίδιο λοιπόν έόκανε, την ήμερα τὸυ έγκλη-μάτος του, για να ξεασφαλίστὸ τὸ αλ-λοθι. Θα μπορούσε ν' άποδείξη έτσι ότι βρισκόταν στη βιβλιοθήκη την ώρα της δολοφονίας.

Στην πραγματικότητα όμως, θά πη-γαίνε κρυφά τὸ σπίτι του. Θάμνηγε από ένα χαλασμένο παράθυρο της κου-ζίνας, που δεν έκλεινε καλά. Θά σκό-τωσε τη Μάξι, χτυπώντας τη στὸ κε-φάλι μ' ένα βαρύ αϊσέρο, και θά έα-πλωνε τὸ πτώμα της στὸ κρεβάτι, ώστε να φαίνῆ ότι την είχε δολοφονήσει ο «τρελλος φονιάς».

Είχε διαβάσει στις έφημερίδες με προσοχή τὸν τρόπο της δράσεως τὸ ά-γνωστού αυτού έγκλημάτις, που είχε τρομοκρατήσει την πόλιν. Ήταν κάποιος άνισόρροπος, που σκότωνε μόνο γυναί-κες. Η άστυνομία δεν κατάφερε να τον άνακαλύψει. Δεν έζούσε κανείς άπ' ό-σους τὸν είδαν. Και δεν άφηνε ποτέ διατυπικά άποτυπώματα, γιατί φορού-σε πάντοτε γάντια.

Μετά τὸ έγκλημα ο Κάνταλ θά γύ-ριζε στη Βιβλιοθήκη. Θά ζητούσε άλλο βιβλίο, για να τραβήξῃ περισσότερο την προσοχή τὸυ υπαλλήλου. Στις 9, θά-φτανε στὸ σπίτι του και θά είδοποιούσε την άστυνομία.

Θά ήταν τέλειό τὸ έγκλημά του. Κα-νείς δεν θά μπορούσε να τον ύποπτοῦ-σῃ. Όλοι τον θεωρούσαν πιστό κι' άφοσίω-μένο σύζυγο. Τόσο αυτός όσο κι' ή Έ-δελιν είχαν φροντίσει να κρατήσουν κρυφές τις σχέσεις τους.

— Θέλεις κι' άλλον καφέ, χρυσέ μου; Ή κανένα βούτημα;

— Ο Κάνταλ προσάθησε να χαμογε-λάσῃ στη γυναίκα του κι' άπάντησε ευ-γενικά:

— Όχι, σ' εύχαριστώ... Είναι ώρα να φύγω.

Η Μάξι τούδωσε τὸ καπέλλο και τὸ καλὸ του.

— Θ' άργήσεις να γυρίσης άπόψε, χρυ-σέ μου; ρώτησε.

— Θά πάω στη Βιβλιοθήκη σήμερα. Είναι Τρίτη.

— Αχ, πως φοβάμαι να μένω μόνη στὸ σπίτι!... έπεψ ή νέα γυναίκα.

— Ο Κάνταλ προσάθησε να την καθη-σύχασῃ. Ήταν όμως εύχαριστημένος γι' αυτό τὸ φόβο της, που τὸν ήξεραν όλοι οι γείτονες και που έξυπνητοῦσε τὰ σχέδιά του...

Καθώς τη φιλούσε, στην έξωπορ-τά διαμερισμάτος τους, πέρασε ο ά-στονομικός Μάκ, που καθόταν στὸ ά-στονομικό Μάκ, που άναλαμβάνει να θυμίσῃ στους πελάτες του μία ώρι-σμένη επέτειο. Πιχ, την ήμερα των γάμων τους ή τη γιορτή της πεθε-ράς τους... Κάθε πολυόχολος και ξεχασμένος έπιχειρηματίας μπορεί ν' άποτενθῇ σ' αυτό τὸ γραφείο και να πληρώσῃ 1½ δολλάριο τὸ χρό-νο. Με τὸ ποσόν αυτό, άναλαμβάνει τὸ γραφείο να τὸυ υπενθυμίζει γραπτῶς ή τηλεφωνικῶς όκτὼ διά-φορες επέτειους που τὸν άναίκα-ρουν ιδιαίτερος. Επὶ πλέον, τὸ γραφείο υπενθυμίζει, χωρίς ιδιαίτε-ρα πληρωμή και μία έννάτη επέ-τειο: τὴν ήμερα που λήγει ή έπι-οία συμφωνία και πρέπει ν' άνανεω-θῇ απ' τὸν πελάτη!...

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

Χώρισαν στη στρόφη τὸυ δρόμου, κι' ο Κάνταλ τράβηξε για τὸ κολέγιο.

Ένοιωσε μία άκατανίκητη ταραχή, όσο πλησίαζε ή μοίρατα ώρα. Προσάθησε να έπιβληθῇ στὸν έαυτό του, λέγοντας με τὸ νου τὸυ ότι, σε τρεις ώρες, θά είχαν πιά τελειώσει όλα, θά ήταν έ-λεύθερος...

Μετά τὸ μάθημα, πήγε στη Βιβλιο-θήκη, πήρε ένα βιβλίο και άόνηκε ότι ζητούσε μία άδελφή θεία, για να μελε-τήσῃ. Όταν τὸν έβασε απ' τὰ μάτια του, ο υπάλληλος έπε με τὸ νου τὸυ:

— Εί! άλλόκοτος τόπος! Έρχεται έδῶ δυο φορές την έβδομάδα, άναίκαται έ-να βιβλίο χημικό και χάνεται ως την να κλείνουμε! Πού πηγαίνει; Ο

Θεός ζέει... Πάντως επιστρέφει τὸ βι-βλίο τακτικά. Πού τὸ διαβάζει όμως, αφού δεν τὸν βρήκα πουθενά, δασκίς τὸν άναζητήσα σ' όλες τις αίθουσες;

Ο Κάνταλ βήγχε στὸ δρόμο. Είχε έί-δοποιήσει την Έδελιν ότι δεν θά πη-γαίνε να την βρῇ, τὸ άπόγευμα αυτό, αλλά δεν της είχε πῆ τὸ λόγο.

Σήμερα θά μιλούσαμε για τὸ αυτονήτῃ τὸυ, σὲ μικρή άπόστασι απ' τὸ σπίτι του. Μία περιέργη ἀλλαγῇ είχε άρχί-σει τώρα να γίνεται μέσα στην ψυχή του. Συλλογιζόταν ότι ή Μάξι ήταν κου-τή, ένοχλητική, φιλάρεσκη, είχε όμως και πολλά χαρίσματα: Ήταν τρυφερή μαζί του, νεότερη απ' την Έδελιν, άρ-κετά όμορφη. Είχαν έχσει ταιριασμένα, ως ότου παρουσιάσθηκε ή άλλῃ η...

Έρτασε στὸ πῶμα μέρος τὸυ σπιτιο-ύ του και πήδσε μέσα, απ' τὸ παράθυρο της κουζίνας, κρατώντας τὸ αϊσέρο που θά χρησιμοποιούσε για τὸ φόνο. Προγύ-ρσε άόόρωστα στὸ διάδρομο, πρὸς την κρεβάτοκάμαρα, απ' όπου έβγαίνε έ-να άδύνατο φῶς. Η Μάξι είχε βάλεi τὸ ραδιόφωνο, που έπαίξε τώρα ένα έ-λαφρό τραγούδι. Η Μάξι είχε άποκοι-μήσῃ, παρ' όλη τὴν μουσική. Αυτό ήταν καλύτερο: Προτιμούσε ο Κάνταλ να τη χτυπήσῃ κοιμημένη...

Είχε φτάσει κοντά στη μισογυμένη πόρτα της κρεβάτοκάμαρας, όταν έα-φνικά σκόνησε στὸ χαλί, έχασε την ισορροπία του κι' άκούμπησε στὸν τοίχο για να μὴ πέσῃ. Άκούστηκε άμέσως από την κρεβάτοκάμαρα ένας θόρυ-θος, σαν να σηκωνόταν κάποιος βιαστι-κά. Ο Κάνταλ σταιμάτσε για μία στιγ-μή. Έτσι καθώς ήταν, με τὸ γινακά τὸυ παλτό του άνασηκωμένο, με τὸ καπέλλο χωμένο ως τὰ μάτια, με τὸ αϊσέρο στὸ χέρι με τὸ όποιο άκούμπου-σε στὸν τοίχο, φαινόταν στὸ μισοσκο-ταδο σαν κάποιος όπλοισμένος με πι-στόλι.

— Θεέ μου! Ο «τρελλος φονιάς»! ούρλιασε με τρόμο ή Μάξι μέσα απ' την κρεβάτοκάμαρα.

— Όχι... τραύλιζε ο Κάνταλ. Εί-μαι...

Αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσῃ τη φράση του. Πυροβολισμὸ άντηήσαν και σωρίασθηκε κάτω νεκρός.

Λίγους μήνες άργότερα, ο άστυνομ-ικός Μάκ, που είχε παντρευθῇ τη Μάξι, της έδωκε άνακεφαλαιώνοντας την κα-τήσασῃ:

— Έχω βεβαιώσῃ πιά όόλυντα ότι ο Κάνταλ ήθελε να σε σκοτώσῃ, τὸ βρά-δυ εκείνο... Όλοι ο μαθητὶ του ή-δραν τις σχέσεις του με την Έδελιν, ζούσε τις ώρες με την Έδελιν, έφευ-γε τις νύκτες ο ίδιος κρυφός... Ξέ-κτε που τις νύκτες ο ίδιος κρυφός...

— Ήταν όμως εύχαριστημένος γι' αυτό τὸ φόβο της, που τὸν ήξεραν όλοι οι γείτονες και που έξυπνητοῦσε τὰ σχέδιά του...

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

Χώρισαν στη στρόφη τὸυ δρόμου, κι' ο Κάνταλ τράβηξε για τὸ κολέγιο.

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

Χώρισαν στη στρόφη τὸυ δρόμου, κι' ο Κάνταλ τράβηξε για τὸ κολέγιο.

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

Χώρισαν στη στρόφη τὸυ δρόμου, κι' ο Κάνταλ τράβηξε για τὸ κολέγιο.

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

Χώρισαν στη στρόφη τὸυ δρόμου, κι' ο Κάνταλ τράβηξε για τὸ κολέγιο.

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

Χώρισαν στη στρόφη τὸυ δρόμου, κι' ο Κάνταλ τράβηξε για τὸ κολέγιο.

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

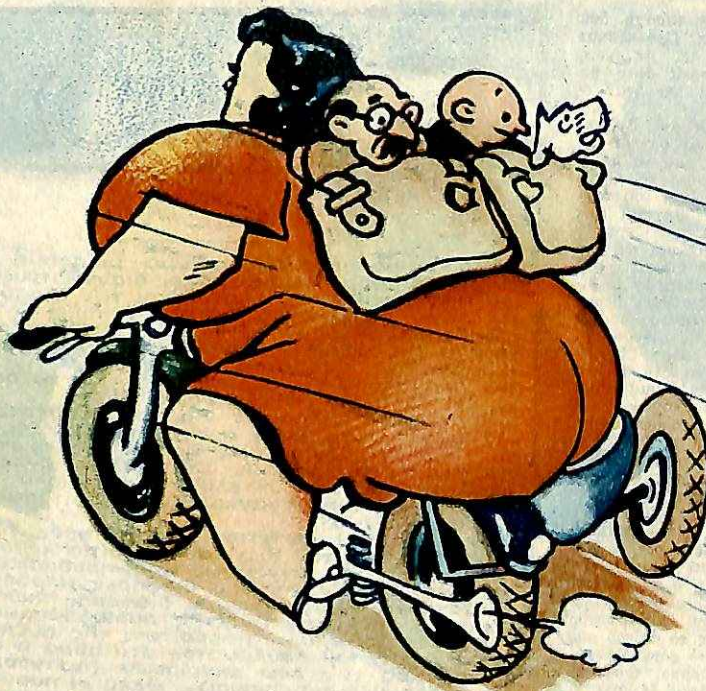
Χώρισαν στη στρόφη τὸυ δρόμου, κι' ο Κάνταλ τράβηξε για τὸ κολέγιο.

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

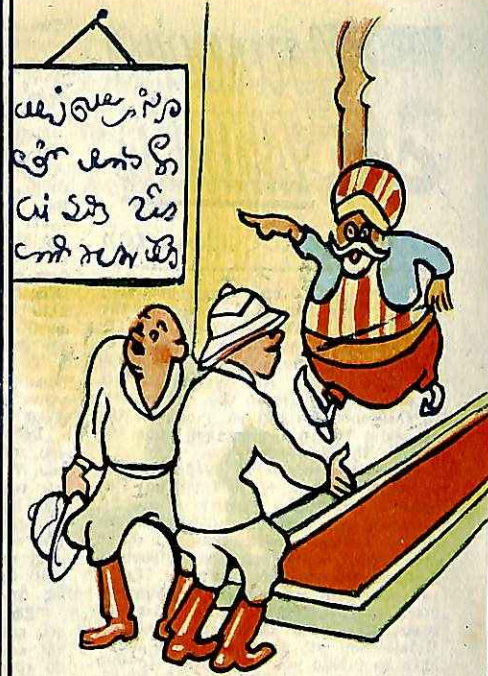
Χώρισαν στη στρόφη τὸυ δρόμου, κι' ο Κάνταλ τράβηξε για τὸ κολέγιο.

— Είπε τρυφερά να γυρίσῃ ελεύθερος ένας τέτοιος καθυργρό! έπε. Η γυ-ναίκα μου φοβάται τώρα ακόμα πὸ πολ-ύ, όταν την άφίνω μόνι. Καθώς μά-λιστα δεν κλείνει καλά τὸ παράθυρο της κουζίνας μας...

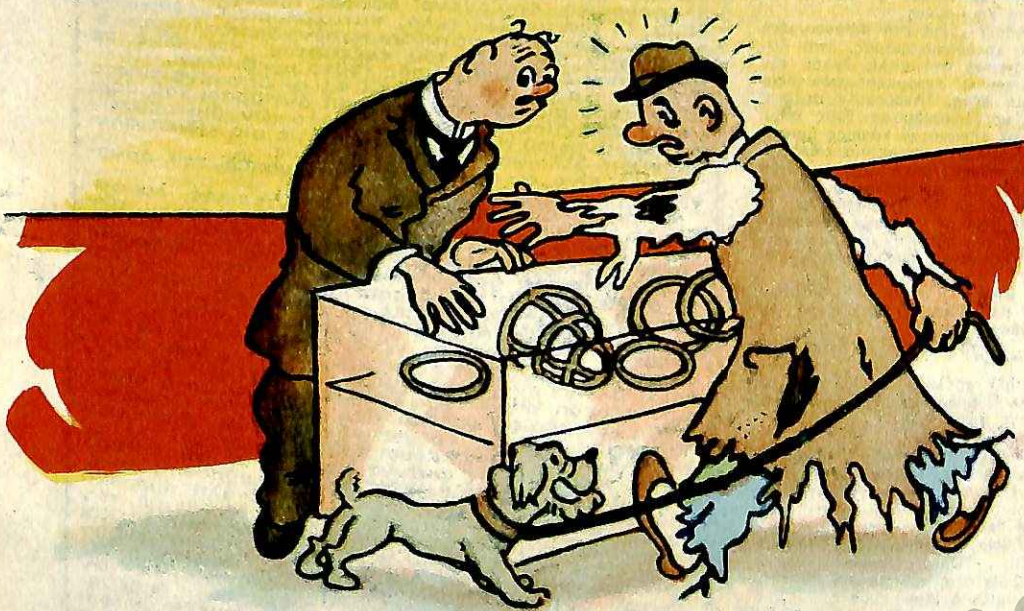

Η ΧΟΝΤΡΗ ολοκαύτωμα στην ιδέα της οικογενείας!...

ΚΙ ΑΝ ΤΟ ΕΒΛΕΠΑΝ;
— Πώς μπήκατε εδώ μέσα; Δεν είδατε εκεί που λέει πως «απαγορεύεται η είσοδος»;

ΔΕΙΝΗ ΠΑΡΑΛΗΨΙΣ
— Αγόρασα πρό ολίγου ένα ωραίο λουρί, αλλά λησμονησά να πάρω κι' ένα
ωραίο φέμωτρο...

ΑΜΗΧΑΝΙΑ
— Τώρα πώς διάβολο να τους δώσω να κα-
ταλάθουν, πώς δεν κρατάω κόκκαλα;...

ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ 45
— Από δω ή θεία μου, ή αδελφή της μπέ-
ρας μου.
— Αμάν!...

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΑΙΔΩΣ
— Μά τί κάνεις θρασύβουλε; Δεν την αρμέγεις;
— Ντρέπομαι καυμένη...